

DOSSIERNo.: OD 1079

NAAM: NEDERL. VAKBEWEGING ALGEMEEN

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
26/7 '40	4	26/7									
13/12	B	14/12									
16-2-51	W	20-2									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 1079

NAAM: NEDERL. VAKBEWEGING ALGEMEEN

- 1 Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad aanwezig was dit bijgevoegd. april '70.

[Handwritten signature]

137636

DUPLICAAT

RAAPPORT VAN KB

AAN HB B V

No.: 4909

Betr.: KON. GOEDKEURING VOOR HET O.V.B.

Typ. B.

0/280
137636
0/1019

Van informant-hoofdbestuurder van de E.V.C. werd bijgaand overzicht ontvangen. De samenstelling daarvan heeft tot doel aan te toonen het nut gunstig te beschikken op de aanvraag gedaan door het O.V.B. om Kon. goedkeuring op zijn statuten en reglementen.

Informant ziet in het verlenen van deze goedkeuring groot na-deel voor de E.V.C.

KB, 28 april 1952

VRIJ VOOR ACTIE

Copie verzonden aan HBVD

Dat de Vakbeweging steeds minder invloed krijgt onder de arbeiders komt vooral de laatste tijd tot uiting.

Het aantal ongeorganiseerde arbeiders wordt groter en geen der bestaande Vak-organisaties kan hieraan een einde maken.

Vooral de E.V.C. heeft er aan mede gewerkt, om het aantal ongeorganiseerde arbeiders groter te maken door haar onderworpenheid aan de C.P.N.

De Eenheidsgedachte onder de arbeiders is aanwezig en de Eenheids-Vak-Centrale had alle persepakieven, om hieraan gevolg te geven.

De grondbeginselen beantwoorden aan de Eenheidsgedachte evenals de Democratische grondslag. Maar de CPN zag een mogelijkheid, om van de groei der EVC te profiteren en verzekerde zich van de leiding door deze in handen te leggen van mensen welke hun partij-belangen boven de belangen der Vakbeweging stelden. Gevolg hiervan was dan ook, dat de Partij bij iedere gelegenheid gebruik maakte van geschillen, welke in het raam van de Vakbeweging opgelost moesten worden (door overleg) voor Politieke propaganda.

Dat hierdoor schade werd berokkend aan de Vakbeweging, was van minder belang. Hoofdzaak was een apparaat te bezitten, waarmee aanvallen op het beleid van de Regering gedaan konden worden en door het voeren van acties schade aan het bedrijfsleven. De grote havenstakingen in Amsterdam en Rotterdam en de Bouwvak-staking zijn hier het beste voorbeeld van.

De EVC wordt thans zowel door de Unie-organisaties als door de Regering bestreden, daar zij gevaar oplevert voor de rust. Maar dit alles had voorkomen kunnen worden in 1948. In dit jaar speelde de EVC een voor haar gevaarlijk spel door de verschillende bedrijfsgroepen om te vormen in zelfstandige bonden, welke over haar eigen leiding beschikten.

Dit werd gedaan na de scheuring in Rotterdam, waardoor de O.V.B. (Onafhankelijke Vak Beweging) werd opgericht. Hiermede trachtte men de gevolgen van deze scheuring zo minnig mogelijk te houden en de terugloop van leden op te vangen door de aantrekkingskracht welke van de zelfstandige Bonden uit zou gaan. Het was een gevaarlijk spel, daar niet alle Bonden met de Politiek van de leiding accoord gingen. Het vraagstuk van een erkenning was bij enkele Bonden een der eerste punten, maar er behoeft niet gerekend te worden op de medewerking der Landelijke Leiding.

Nadat de verschillende congressen waren gehouden en iedere Bond zijn z.g. zelfstandigheid bezat, werden de werkzaamheden der verschillende Hoofdbestuurders nauwkeurig gadegeslagen.

Dit gold vanselfsprekend ook voor de A.B.H.M., waarvan vast stond, dat deze Hoofdbestuurders de directe oorzaak waren van de scheuring. Het Hoofdbestuur der A.B.H.M. besloot om een aanvraag voor Kon. Goedkeuring op haar statuten en Reglementen en maakte dit in haar Vakblad bekend. Het aantal leden nam toe, daar deze hadden ondervonden, dat hun leiding Vakbelangen boven alles stelde en geen Politieke of Religieuze invloed in de vakbeweging toestond.

De Kon. Goedkeuring bleef echter achterwege en de moeilijkheden begonnen.

De Land. Leiding der EVC had met haar congres in 1949 een nieuw middel gevonden, om de Hoofdbesturen der diverse Bonden aan banden te leggen door het instellen van een Landelijke Raad, waarin voor elke Hoofdbestuurder 2 bedrijfsarbeiders zitting hadden. Gezien de ervaring op dit gebied was het de CPN, die zorg droeg dat deze bedrijfsarbeiders uit leden der CPN voortkwamen.

Hiermede was het gevaar voor een volgende scheuring voorkomen. Deze scheuring stond reeds vast, daar de A.N.B.Z., Algemene Bond van Zeevarenden, op dit congres mededeelde geen vertrouwen meer te hebben in de Landelijke Leiding en zich los zou maken van de EVC. Dit werd voorkomen door het congres en de A.N.B.Z. herriep zijn plan en legde zich bij de besluiten van het congres neer en HOITING werd in het Verbonds-bestuur gekozen.

Ook dit gevaar was besworen, restte thans nog die figuren, welke niet bereid waren zich te onderwerpen, weg te werken. Maar wat zou er gebeurd zijn, als aan die Bonden, welke de Kon. Goedkeuring hadden aangevraagd en waarbij uit het inwinnen van informatie bleek, dat hun Hoofdbestuur het niet eens was met de Vakbonds-politiek der Land. Leiding, deze was verleend?

Vast staat dat de positie van de CPN een gevoelige klap had gekregen en de Land. Leiding der EVC voor een probleem werd geplaatst.

Deze Bonden zouden in staat zijn geweest, zich niet alleen te kunnen handhaven, maar een groot aantal ongeorganiseerde arbeiders naar zich toe te trek-

ken.

De Nederlandse arbeider is gesteld op de erkenning, daar hij hierin de waarborg ziet voor zijn medezeggenschap.

Hij ziet in de Vakbeweging een orgaan, waarmee zijn rechten verdedigd kunnen worden en verbeteringen tot stand kunnen komen.

Hij voelt er weinig voor, om de Vakbeweging aan een Politieke Partij te binden, doch is wel bereid die Politieke Partij te steunen, die in het Parlement zijn belangen verdedigt. Vooral dit laatste wordt bevestigd door de terugloop van leden bij alle Vakbewegingen. De vraag rijst dan ook op: Waarom wil men een organisatie bestrijden, terwijl men anderszits medewerkt aan haar bestaan? Het is logisch dat het belang van de gemeenschap gewaarborgd en verdedigd wordt, maar de wijze waarop dit gebeurt, wekt de indruk, dat juist het tegenovergestelde gebeurt.

Als er maatregelen genomen moeten worden tegen bepaalde groeperingen, welke een doel nastreven, dat door een overgrote meerderheid der arbeiders niet gewild wordt, moet men andere wegen zoeken.

Het is een feit dat de arbeiders gauw geneigd zijn partij te trekken voor een minderheid, welke van alle kanten wordt aangevallen.

Maar ook is het een feit, dat de overgrote meerderheid der arbeiders tegen iedere dictatuur gekant is. Het gaat vooral, na de laatste Wereldoorlog niet meer op, zich met de gedachte te verenigen, dat de arbeiders niet in staat zijn, leiding te kunnen geven. Het tegenovergestelde is waar, dat er onder de arbeiders voldoende goede en bekwame leiders aanwezig zijn die niet de theorie maar de werkelijkheid kennen. Vooral bij de Unie organisaties komt dit steeds meer tot uiting door de oppositie in vergaderingen van die leden, welke toch niet bereid zijn hun medewerking te verlenen aan de uiterst linkse groeperingen.

Bij de Unie-organisaties krijgen goede leiders, welke uit de arbeiders voortkomen, weinig of geen kans, daar zij niet beantwoorden aan gestelde eisen, n.l. een bepaalde theoretische ontwikkeling, welke alleen verkregen kan worden door studie.

Bij de EVC is dit echter anders. Daar komen de arbeiders wel aan bod, maar tracht men deze goede krachten te gebruiken voor Politieke doeleinden, waardoor deze mensen het bijltje er bij neer leggen en ongeorganiseerd rondlopen. Het zijn deze leiders waar een organisatie, die in staat is haar onafhankelijkheid te bewaren en erkend wordt, veel aan heeft, daar zij uit ondervinding hebben geleerd en niet de fout maken, om te weinig aandacht te besteden aan de arbeiders. Het moet zo zijn, dat de Leiding van een arbeiders-organisatie nauw verbonden is en blijft met de arbeiders. Tevens is hierdoor de mogelijkheid vooral voor de CPN ontnomen in deze organisatie te wroeten. Het nemen van maatregelen, hoe dan ook ter bescherming van de rust in het bedrijfsleven is goed, maar beter is, zoveel mogelijk te bekijken, of er geen andere middelen zijn door een of andere organisatie de gelegenheid te geven, zich te ontplooien door haar te erkennen. Hierdoor wordt de gelegenheid geboden om naast de mening van de Unie-besturen een andere te horen, waardoor een beter overzicht over de gang van zaken verkregen kan worden.

Van Regeringswege doet men al het mogelijke om overeenstemming te verkrijgen in het Bedrijfsleven. Alle sociale voorzieningen worden door de Wet beschermd, zowel voor de werkgever als voor de werknemer. Om tot betere samenwerking te komen is de P.B.O. ingesteld, waarin Regering, Ondernemers en Arbeidersvertegenwoordigers zitting hebben.

De theorie is goed maar aan de praktijk is geen voldoende aandacht besteed. De arbeiders worden vertegenwoordigd door de erkende organisaties, hetgeen hierop neer komt, dat $\frac{2}{3}$ der arbeiders niet vertegenwoordigd zijn, t.w. de niet erkende organisaties en ongeorganiseerde.

Hierdoor wordt aan de CPN alle gelegenheid gegeven daar gebruik van te maken, om de P.B.O. als maatregel tegen de arbeiders voor te stellen. Gevolg hiervan is natuurlijk: verwarring onder de arbeiders, hetgeen juist de bedoeling is van de CPN.

Verwarring en misverstanden onder de arbeiders is een voedzame bodem, waaruit de CPN haar levenssappen moet halen. Men kent zo zotjes aan wel de tactiek, welke door de CPN wordt toegepast, om haar grote doel te bereiken. En een der belangrijkste is de Voorlichting. De laatste tijd vinden er vele ontslagen plaats ten gevolge van verschillende oorzaken.

Nu kan men zonder meer aan de arbeiders mededeelen, dat er geen werk meer is en een ontslagvergunning zal worden aangevraagd.

Men bestaat de mogelijkheid, dat het verzet tegen zo'n ontslag zich niet alleen beperkt tot de betrokkenen, maar dat alle arbeiders bereid zijn tegen zo'n ontslag in verzet te komen.

De oorzaak hiervan is dat door de maatregel van de ondernemer aan de C.P.N. de gelegenheid wordt geboden haar activiteit te ontploffen en van de geest van verzet onder de arbeiders gebruik te maken.

Dit is dus verkeerd.

Vanmeer de ondernemer tot de arbeiders komt en een goede uiteenzetting der mogelijkheden geeft en tegelijkertijd een mogelijkheid, wat gedaan zou kunnen worden, door aan de arbeiders een tegemoetkoming in geld voor de eerste weken, of een wachtgeld-regeling met hen bespreekt, dan is er van verzet weinig of geen sprake en ondanks alle pogingen der C.P.N., om de arbeiders in verzet te krijgen, lopen deze op een mislukking uit, want de arbeiders zijn op de hoogte en in dit ontslag gekend.

Dit is bewezen bij firma's, welke de laatste methoden in toepassing hebben gebracht.

Hieruit moet dan ook de conclusie getrokken worden, dat met de arbeiders alles bereikt kan worden, mits men hen als gelijke erkent.

*Waar roer dit betoog
aanstuurt op erkenning
van het CVB is het een
duidelijk opportunistische
redenering. Wij hebben
het slechts tot faak
het al of niet-extremis-
tische karakter van het
CVB te weten. Een
beschouwing over het
factisch met eq. middel van
die erkenning is
byrank.*

2 3/5/52

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (slechts bij definitieve opberging invullen)
 ONAFGEDAAN

CO. ^{Bde} 126063 / 124638) ^{od}
 126063 ✓ 13075 10/19

~~even in 200~~
 of 1079
 od

Afd./Sectie: ~~...~~ Par.: ~~...~~
 Interne aanwijzingen ACD Niet naslaan ~~...~~

ACD/ Dat.: Par.: ~~...~~

ACHTEREEENVOLGENS AAN: Kew - B - D
 VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING: B
 se ... / ACD, namens deze
 Dat.: ~~...~~

Afd.	Sectie	Behandeling	Afz./Par.	Dat.
Kew			...	9/1/52
T		Is reeds door B behandeld, daarom eerst aan u.	SB	8.1.52
B		hier aan B	ACD B	10/1/52
		<p>ACD</p> <p>Via BI no. 124638 is abus. aangevraagd. In nota KARA s.p. CO maken en aan T render.</p> <p>ew</p>		
Kew		In nota PHD	ID	30/1

Afd.	Sectie	Behandeling	Afd./Par.	Dat.
		Op 21-12-51 werd aan Clipper brief CAH/51/1213(124630) geschreven, zie bijgevoegde nota van KA-RA d.d. 0-2-52	KA-RA 7/4	0-2-52
		Op 4-2-52 werd aan Clipper brief CAH/52/122(124630) geschreven, zie bijgevoegde nota van KA-RA d.d. 0-2-52	KA-RA 7/4	0-2-52
B		verzoeken bezorging van te geven	Bijlagen	20-11-52
		B III. B V	SB	27-2-52
		B III gemein f. 20-2-52		
		3/2 - X 29/2-52		
D		L.K. heeft te lang verbleven bezorging	Bijlagen	23-52
D		Nieuw	170	20/4

5.31
 6.151
 06.81 06.212.4-07.124.81
 07.124.81
 - 4 JAN 1952 06.212.4-6.151
 ACD 126063

NOTA
 VAN: KA-RA
 AAN: HB (t.a.v. B^{III})
 No. A 1541

ONDERWERP: Communistische invloed op de Ned. Defensie industrieën.

CLIPPER deed ons een brief toekomen over de communistische invloed op de Nederlandse Defensie industrieën, welke U bijgaand gelieve aan te treffen.

3-12-'51, JK.

~~H/B~~ VM
~~B II~~
~~B IV~~
 4.12.51

1. BIJLAGE.

Hm. HB.

May C het door D meten welke tenuitwond.

URGENT.

Subject: Communist Influence in Dutch Defense Industries.

1. CLIPPERS Service has been assigned the task of preparing an international survey on the above subject. It is responsible for reporting, by 14 December of this year, on the various aspects of this problem in The Netherlands. We should, therefore, greatly appreciate your considering this an urgent request for assistance and letting us have a prompt, detailed report covering the following points. In order for us to meet our commitments, we should be most grateful if we could have your report by 7 December.

2. Questionnaire:

- a. To what degree are the Dutch trade unions, exclusive of the EVC, controlled, dominated or infiltrated by the Communist Party? Please name the specific unions, the suspect labor leaders, their political affiliations and the numerical strength of their followers.
- b. Please let us have the names of the leaders of the following trade unions and their political party affiliations; and the number of members:

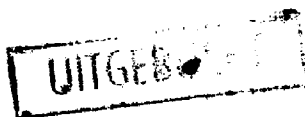
Bond van Land- en Zuivelarbeiders (BLZ);
"De Metaal" Bond van Werkers in de Metaalnijverheid;
Algemene Bond van Werkers in Chem.-, Voedings- en
Fabriekmatige Bedrijven (Chevofa);
Bond van Nederlands Overheidspersoneel (BNOP);
Algemene Bond van Werkers in de Hout en Meubileringsin-
dustrie (ABHM);
Algemene Bond van Werkers in de Textiel en Kledingind. (ATEK)
Algemene Bedrijfsbond Transport (ABT);
Algemene Nederlandse Bond van Zeevarenden (ANBZ);
Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf;
Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties (OVB);
Algemene Bond Spoor, Tram en Nevenbedrijven

- c. Please list by name the major defense factories, laboratories plants, ship building yards, mines and other units of the defense effort in Holland where the CPN-dominated EVC trade unions have the majority control of labor.
- d. What is the present total membership of the EVC?

*Let door
KARA aan
D gesteld worden
denk*

NOTA

VAN: KA-RA

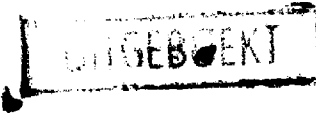

Op 7-2-'52 werd aan CLIPPER brief CAH/52/122 (124638) geschreven, naar aanleiding van de nota van PHD aan KA-RA d.d. 30-1-'52, No. 124638.

8-2-'52 JK.

NOTA

VAN: KA-RA

Op 21-12-'51 werd aan CLIPPER brief CAH/51/1213
(124638) geschreven, n.a.v. de nota van HB aan KA-RA
d.d. 7-12-'51 No. 124638.

8-2-'52 JK.

UITGEB. 21

NOTA

Aan : KARA

Van : PHD

Nadat dezerzijds recente gegevens zijn verzameld blijkt:

In het algemeen kan gezegd worden dat buiten Amsterdam de voor de defensie belangrijke bedrijven geen van allen ook maar bij benadering een communistische meerderheid hebben. A fortiori geldt dit voor laboratoria, waarvan de meeste praktisch schoon zijn. In Amsterdam was destijds de situatie minder gunstig doch door jarenlange security-werkzaamheden onzerzijds zijn ook daar de belangrijke defensiebedrijven niet meer "communist-dominated", terwijl daaraan kan worden toegevoegd dat de speciale defensie-werkplaatsen daar zelfs veel beneden liggen. Ten aanzien van de mijnbedrijven kan de situatie zonder meer gunstig worden genoemd.

PHD 30-1-52

A. Kuipers.

*aanleiding tot deze brief
naar aanleiding van 3-12-51 af 126563* **CD. 124638**

Aan KA-RA
Van HB.

No. : *8x* 124638.

Betr.: Communistische invloed op de Ned. Defensie industrie.

V
Naar aanleiding van Uw schrijven no. A 1541, d.d. 3-12-'51, kan ik U hiermede het volgende berichten:

- a. De vraag of de naast de EVC bestaande Nederlandse vakorganisaties in enigerlei wijze door de Communistische Partij Nederland worden gecontroleerd, overheerst of zijn geïnfiltreerd, kan in het algemeen ontkennend worden beantwoord.
- Afgedacht de agitatorische invloed, welke de communisten - voornamelijk door de EVC - met hun parolen en eisen op de arbeidende bevolking uitoefenen, kan met zekerheid worden gezegd, dat van controleren (1) of overheersing (2) van de CPN op de andere Nederlandse vakcentrales geen sprake is. Dit geldt voor de zgn. "Uniebonden" en de naast deze bestaande kleinere vakorganisaties.
- Ten aanzien van de mogelijkheid van infiltratie (3) in deze "Uniebonden" ligt de zaak enigszins anders. Van communistische zijde wordt nl. inderdaad veel moeite hiertoe gedaan. Evenwel zijn de resultaten hiervan zeer gering te noemen. Dit temeer daar de zich van de EVC afscheidende figuren lang niet altijd door de "Uniebonden" worden overgenomen en dan zeker nog goed in de gaten worden gehouden.
- Hiernaast heeft de praktijk uitgewezen, dat leden van de "Uniebonden", die zich op enigerlei wijze als pro-communistisch openbaren, reeds vrij spoedig deswege als lid worden geroyeerd. In het licht van het bovenstaande kan worden gezegd, dat ook wat de infiltratie van de CPN betreft, deze t.a.v. de Katholieke Arbeiders Beweging, KAB, en het Christelijk Nationaal Vakverbond, CNV, praktisch niet bestaat, terwijl dit voor wat het Nederlands Verbond van Vakverenigingen, NVV, betreft, nog slechts in zeer geringe mate het geval is. De graad hiervan is zelfs niet in procenten uit te drukken. Het aantal NVV-leden, dat tevens lid is van de CPN, zal al. nog geen 1 % bedragen.
- Het tweede gedeelte van vraag a. behoeft gezien het hierboven vermelde geen beantwoording, daar geen enkele bij de "Unie"-centrales aangesloten bonden door de CPN wordt overheerst. Ook treden geen bestuurders in deze bonden op die verdacht worden te werken ten behoeve van de CPN. Zoals reeds eerder werd gemeld, worden bestuurders (en ook leden), waarvan bekend is geworden, dat zij in hun gedragingen optreden ten gunste van de communistische ideologie, om die reden geroyeerd.
- b. Korte opgave van het ledental en de voornaamste bestuurders van enige in Uw schrijven genoemde bonden. (Hierbij zij opgemerkt, dat een volkomen zekere opgave van het ledental van meerdere bonden niet is te geven; aan de hand van verschillende gegevens werd een schatting daarvan gemaakt; dit aantal is gesteld naast de laatste officiële - door de EVC zelf + verstrekte-cijfers).

1. Bond van Land- en Zuivelarbeiders - B.L.Z..

EVC-opgave per 1-1-'50: 12.796 leden;
eigen schatting op dit ogenblik: ± 7.500 leden.
Voornaamste bestuurders:
KUILMAN, Pieter (6-9-'17), wonende Emmer Erfscheidenveen;
lid CPN;
SCHUUR, Hendrik (9-2-'12), wonende Finsterwolde; lid
CPN;
HOORN, Gerrit (10-7-'15), wonende Leeuwarden; lid CPN;
PLATJE, Albert (16-7-'17), wonende Emmen, lid CPN;
SINTERNIKLAAS, Gerrit (29-9-'00), wonende Strijen, commu-
nistisch georiënteerd.

2. Bond van Werknemers in de Metaalnijverheid en aanverwante
Bedrijfstakken - "De Metaal".

EVC-opgave per 1-1-'50: 26.786 leden;
eigen schatting op dit ogenblik: 17.500 - 20.000 leden.
Voornaamste bestuurders:
MEIJERS, Hendrikus Johannes (14-11-'17), wonende Amster-
dam, lid CPN;
HOOTER, Hendrikus Jacobus (20-11-'20), wonende Rotter-
dam, lid CPN;
HILLEBRAND, Nicolaas (18-1-'09), wonende Amsterdam, lid
CPN;
KOLMAN, Jan Arend (14-8-'02), wonende Groningen, lid
CPN;
BERGHUIS, Gerrit Cornelis (20-1-'02), wonende Wormerveer,
lid CPN;
BUSSINK, Johannes (13-8-'22), wonende Amsterdam, lid CPN.

3. Algemene Bond van Werkers in de Chemische, Voedings- en
Fabriekmatige Bedrijven - "De Chevefa".

EVC-opgave per 1-1-'50: 25.454 leden;
eigen schatting op dit ogenblik: ± 10.000 leden.
Voornaamste bestuurders:
NIELEN, Willem G.M. (11-11-'04), wonende Assendelft,
lid CPN;
BURSEMERSTER, Hendrikus B (27-9-'22), wonende Amsterdam,
lid CPN;
SMOOK, Derk (6-12-'12), wonende Nieuwe Schans, lid CPN;
VAN DE BROEK, Johannes C.J. (15-12-'10), wonende Amster-
dam, lid CPN.

4. Bond van Nederlands Overheidspersoneel - B.N.O.P..

EVC-opgave per 1-1-'50: 17.532 leden;
eigen schatting op dit ogenblik: 5000-7500 leden.
Voornaamste bestuurders:
STOOPENDAAL, Jan (31-5-'97), wonende Amsterdam, lid CPN;
DE VRIES, Adrianus Ch. (25-2-'15), wonende Utrecht, lid
CPN;
GROOT ROESSINK, Gerhard (22-10-'13), wonende Amsterdam,
lid CPN;
BLON, Gerrit (17-4-'09), wonende Amsterdam, lid CPN.

5. Algemene Bond van Werkers in de Hout- en Meubilerings-
Industrie - A.B.H.M..

EVC-opgave per 1-1-'50: 3.865 leden;
eigen schatting op dit ogenblik: ± 1.500 leden.
- voornaamste -

Voornaamste bestuurders:

HELMERS, Cornelis P. (15-1-'10), wonende Amsterdam, vermoedelijk lid CPN;
VAN DE BEEK, Evert (4-3-'17), wonende Zaandam, vermoedelijk lid CPN;
SCHOEN, Simon (24-3-'13), wonende Zaandam, lid CPN;
COEKEN, Nicolaas (25-3-'98), wonende Amsterdam, geen CPN-lid;
SLECHTENHORST, Theodorus (22-3-'14), wonende Rotterdam, communistisch geïntereerd;
BAKKER, Reyer (17-6-'10), wonende Amsterdam, lid CPN.

6. Algemene Bond van Werkers in de Textiel- en Kledingindustrie - "De A.T.E.K."

EVC-opgave per 1-1-'50: 11.167 leden;

eigen schatting op dit ogenblik: ± 7.500 leden.

Voornaamste bestuurders:

LEUSHUIS, Frederik (21-5-'03), wonende Enschede, lid CPN;
GEUGJES, Siewert (14-7-'26), wonende Enschede, lid CPN;
KAMP, Willem (1-6-'24), wonende Enschede, lid CPN;
WEPKEN, Hendrikus (2-12-'15), wonende Almelo, lid CPN;
VRENVLIET, Wouter (19-7-'18), wonende Enschede, lid CPN;
VAN GROBY, Maria F. (25-3-'15), wonende Amsterdam, vermoedelijk CPN-lid.

7. Algemene Bedrijfsbond Transport - A.B.T.

EVC-opgave per 1-1-'50: 13.021 leden;

eigen schatting op dit ogenblik: ± 6.000 leden.

Voornaamste bestuurders:

KLEINEMA, Dirk (11-5-'93), wonende Amsterdam, geen CPN-lid;
MEIS, Frederik (7-11-'21), wonende Groningen, lid CPN;
BOSMA, Gerardus H. (12-6-'03), wonende Amsterdam, geen CPN-lid;
VAN BORK, Johan H. (13-11-'08), wonende Amsterdam, lid CPN;
BODDEUS, Christiaan J.W. (29-7-'08), wonende Amsterdam, lid CPN;
BOSHART, Maurits (28-2-'05), wonende Rotterdam, lid CPN.

8. Algemene Nederlandse Bond van Zeevarenden - A.N.B.Z.

EVC-opgave per 1-1-'50: 5.096 leden;

eigen schatting op dit ogenblik: ± 2.000 leden.

Voornaamste bestuurders:

BLANKENZEE, Johan F. (8-8-'11), wonende Amsterdam, communistisch geïntereerd;
HOITING, Andries G. (4-3-'18), wonende Amsterdam, lid CPN;
BOOMS, Johannes B.H. (18-12-'08), wonende Putte (N.B.), lid CPN.

9. Algemene Bond van Spoor-, Tram- en Havenbedrijven-personeel - A.B.S.T.V.

EVC-opgave per 1-1-'50: 3.036 leden;

eigen schatting op dit ogenblik: ± 1.000 leden.

Voornaamste bestuurders:

DE JONG, Luitzen (12-7-'98), wonende Amsterdam, communistisch geïntereerd;
BLEKMAN, Hermanns (29-7-'16), wonende Amsterdam, vermoedelijk lid CPN;

JANSSEN, Marinus A. (14-2-'06), wonende Amsterdam, communistisch georiënteerd.

10. Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf - A.B.W.M..

Deze bond heeft niets met de EVC te maken. Per 1-4-'50 sloot de ABWM zich aan bij de neutrale vakorganisatie: Nederlandse Vak Centrale. Koninklijke goedkeuring werd aangevraagd. Na een sinds jaren doorgevoerde zuivering van actieve communistische elementen in de bond, kan momenteel gezegd worden, dat de invloed van de CPN op de ABWM seer gering is. Op 25-9-'51 werd gevraagde Koninklijke goedkeuring verkregen.

De ABWM zal momenteel ± 50.000 leden tellen.

Het dagelijks bestuur van de bond bestaat uit de volgende Personen:

HANERS, Johannes W. (17-5-'09), wonende Munstergemeen,

geen CPN-lid;

KRETZERS, Jan L. (28-9-'94), wonende Broeksittard, geen CPN-lid;

KREWINKEL, Willem J. (6-9-'94), wonende Kerkrade, geen CPN-lid.

11. Het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties - O.V.B..

Dit is een volkomen zelfstandige vakorganisatie, die los staat van de EVC en CPN en daartegen eerder een vijandige houding aanneemt. Het heeft zijn meeste aanhangers te Rotterdam, uit de destijds zich van de EVC afgescheiden leden. (Ontstaan OVB - Maart 1948).

Officiële eigen opgaven van het OVB betreffende het leden-tal zijn tot nu toe nimmer gegeven. Deserszijds wordt geschat, dat dit echter rondom de 5000 zal liggen.

Hoewel althans de meeste leidinggevende figuren anti-Stalinistisch zijn, is een groot aantal leden uiterst links - zo niet communistisch georiënteerd; ook heeft de Revolutionair Communistische Partij - R.C.P. - (Ned. Sectie IVe Internationale) in bepaalde sectoren van het verbond aanzienlijke invloed.

Als voornaamste bestuurders van het OVB kunnen worden genoemd:

VAN DEN BERG, Anton (23-3-'03), wonende Rotterdam, links-socialistisch;

SMID, Wietse (9-4-'87), wonende Rotterdam, idem;

SCHENK, Johannes (1-1-'84), wonende Den Haag, idem;

ROOZEN, Frans (23-5-'97), wonende Dordrecht, RCP-lid;

HOOPDMAN, Jacob (28-1-'05), wonende Rotterdam;

OOSTERWIJK, Cernelis (6-11-'06), wonende Rotterdam, RCP-lid;

VAN BODEGRAVEN, Franciscus (19-4-'06), wonende Rotterdam, communistisch georiënteerd;

KONING, Jacob (15-5-'07), wonende Den Haag, anti-communistisch;

v. OS, Leendert (17-1-'11), wonende Rotterdam, communistisch georiënteerd;

KUILMAN, Jacobus (13-10-'89), wonende Groningen, Lid RCP.

c. De beantwoording van vraag c, die in overleg met de afd. D zou dienen te geschieden, zou meer dan de beschikbare tijd

vragen en is derhalve, mede met het oog op de beleids-
vragen die in dit verband rijzen, voorhands achterwege
gelaten.

- d. Volgens opgave van de EVC zelf is haar totale ledental
per 1-4-'51: 163.700.
Naar schatting is dit aantal per 1-7-'51 ten hoogste:
75.000.

(R/V)

HB, 7 December 1951.

CO 1153814 0D 1079

~~ONAFGEDAAN~~ 1079

1 ex - 00140 ✓

Afd./Sect.: BI Dat.: 21/9.51 Par.: *[Signature]*

Interne aanwijzingen ACD. A.C.D.
Werkgr. Vern 2 dupl. schuifb.
nem. 10/8-59

[Signature]

ACD. Dat.: Par.:

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1
1
Duplicaat van stuk no. 115381/ gezonden aan ~~KEB~~ (2 dupl. CO BI)
ACD: *[Signature]*

2
BI 21/9
0/10.51 2/8 30/10.51

3
D
Dms 17/10.51
Dres J. *[Signature]*
DAB 0. 20.10.51
DAB *[Signature]* 15/1
DREC *[Signature]* 29/10
NB lees vooral brochures "plek in sp
meer resultaat" (20.51)
ACD 10/10/51

4
R.P.B. naar bezorg brochures en retour aan ACD/Conb
Brochures bezorgd by P.B. 10/2 9/11
[Signature] 11/11/52

RAPPORT VAN KB

3 Augustus 1951.

Voor HB, B V en KEW

No. 2922

Betr.: INVOERING TARIEFLOON IN BEDRIJVEN

6. 43
7-3 Aug 1951
ACD/115381

In bijgaand bericht geeft een informant -hoofdbestuurder van de E.V.C.- een overzicht van de oorzaken, welke z.i. aanleiding zullen geven en reeds hebben gegeven tot verstoring van de arbeidsrust in bedrijven bij de invoering van het z.g. tariefloon (tarief BERENSCHOT).

Bekend is, dat de E.V.C. de invoering van dit tariefloon afwijst en dat zij in het verleden reeds enkele malen gebruik maakte van de ontevredenheid onder de arbeiders ontstaan door de invoering van dit tariefloon, om tot werkstaking te komen.

Een tweetal brochures, te weten:
"Gelijke inspanning, meer resultaat" en
"Prestatie beloning", beide samengesteld door de commissie ter bevordering van de arbeidsproductiviteit en uitgegeven door de contactgroep opvoering productiviteit, gaan hierbij.

N.B. -----

3 bijlagen. Beide brochures zijn met orig. aan B V gezonden.

Copie aan H.B.V.D. gezonden. *MP2B*

Het Bureau BEERENSCHOT heeft in haar wetenschappelijk rapport aangetoond, dat de arbeidsproductiviteit omhooggebracht kan worden. Maar de praktijk moest bewijzen, dat dit rapport juist was. Daarvoor was nodig precies te weten, hoe lang een arbeider over een bepaald werk nodig had. Er moesten dus tijdmetingen gedaan worden door middel van chronometers.

In bedrijven waar hoofdzakelijk met machines wordt gewerkt, kon men enigszins nagaan, door het aanbrengen van verbeteringen, of de productie omhoog ging. Maar de moeilijkheid bestond in het berekenen van de tijd, welke de arbeiders voor hun werk nodig hadden om vast te kunnen stellen, op welke wijze de productie omhoog gebracht kon worden. Deze moeilijkheden kwamen tot uiting in de tegenzin, welke de arbeiders aan de dag legden voor het geven van de noodzakelijke medewerking.

De arbeiders zagen dit als een poging om een jaagsysteem in het leven te roepen, daar zij geheel onkundig waren van de Wetenschappelijke berekening.

Het onkundig zijn met datgene, waar de arbeiders bij nodig zijn, was oorzaak, dat de arbeiders er verkeerde gedachten van hadden.

De man met de klok werkte bij de arbeiders als een rode lap bij een stier, zodat er maar weinig nodig was om de arbeiders tot verzet aan te sporen.

Geen aandacht werd hieraan besteed, zelfs de Vakbladen van het N.V.V. en K.A.B. namen stelling tegen het invoeren van Wetenschappelijke berekeningen door het te doen voorkomen, dat zij zelf niet wijs konden worden uit deze berekeningen daar deze zo onbegrijpelijk waren, dat langdurige studie nodig was.

Het Vakblad voor de Houtwerkers had een formule opgenomen met het commentaar, dat de arbeiders minstens Wiskunde moesten kennen om dit te begrijpen.

Deze voorlichting maakte de problemen nog erger en de E.V.C. had niets anders te doen dan de arbeiders tot verzet aan te sporen en met succes.

Het Bureau BEERENSCHOT werd gebruikt als de oorzaak van de ontevredenheid onder de arbeiders en de geestelijke Vader van het jaag- en uitbuitsysteem; De arbeiders moesten zich verzetten tegen de invoering van de tarieven BEERENSCHOT. Gaven de arbeiders hieraan gehoor, dan werden er ogenblikkelijk looneisen aan verbonden.

Door de onbekendheid der arbeiders van de betekenis en wijze der wetenschappelijke berekeningen, kreeg de E.V.C. de gelegenheid om haar politieke doeleinden na te streven.

De stakingen in 1949 en 1950 werden uitgelokt onder voornoemd motief, waarvan vooral de Bouwvak stakingen het bewijs waren, deze immers waren in eerste instantie gericht tegen het tarief BEERENSCHOT.

Ondanks de wetenschap, dat de onrust onder de arbeiders te wijten was aan onwetendheid, werden geen maatregelen genomen aan deze onwetendheid een einde te maken door het geven van voorlichting. Wel werd een Commissie ter Bevordering van de Arbeidsproductiviteit ingesteld, welke aandacht schonk aan het belangrijke vraagstuk efficiency in de bedrijven.

Door de Contactgroep Opvoering Productiviteit werd een brochure uitgegeven onder de titel "Gelijke inspanning meer resultaten" welke in het kort een duidelijk in voor de arbeiders begrijpelijke taal uiteenzetting bevatte van de voornaamste vraagstukken welke in nauw verband staan met de verhoging der arbeidsproductiviteit o.a.

Welk doel heeft het arbeidsonderzoek?

Arbeidsproductiviteit hangt niet alleen van arbeidsinspanning af.

Arbeid kan gemeten worden.

De kwaliteit van de arbeid.

Samenwerken door begrip voor de betekenis van de deskundige en begrip bij de uitvoerende voor het nut van het onderzoek.

Hiermede wordt op nieuw bewezen, dat voorlichting eerste voorwaarde is tot het komen van samenwerking, waardoor het begrip productie-verhoging duidelijk wordt.

Er zijn bedrijven, welke dit probleem wisten op te lossen op een wijze, die voor het bedrijf en de arbeiders goed waren door inschakeling der arbeiders uit het bedrijf en met hen samen te werken in de vorm van een Contact-commissie waar beide partijen in vertegenwoordigd zijn en voor tweederde uit arbeiders bestaat.

Dit is de weg om niet alleen de noodzakelijke voorlichting te geven maar ook om de storingen op te zoeken en door sfeerverbeteringen deze op te heffen.

Enige der voornaamste bedrijven die hierin geslaagd zijn, t.w. Philips Eindhoven, Bruynzeel Zaandam, Hoogovens Velsen, Wilton Feijenoord Rotterdam, Halbertsma Grouw, Werkspoor Amsterdam, hebben aangetoond, dat de arbeidsrust zoveel mogelijk bewaard blijft. Bij deze bedrijven vonden geen grote acties plaats en werden de pogingen van de E.V.C. om deze te organiseren door overleg teniet gedaan.

Het beste bewijs is geweest de laatste actie bij Wilton-Feijenoord, welke haar ontstaan vond in het feit dat de Directie haar woord niet hield.

Door de E.V.C.-Metaal is alles gedaan om deze actie te gebruiken voor haar politiek het ontketenen van massa stakingen door de looneis van 10% aan deze actie te verbinden.

De arbeiders echter wisten, dat er onderhandeld kon worden met de Directie en nam de eis van 10% niet over, maar hield zich aan de eis, waarvoor de actie werd gevoerd. Dit had dan ook tot gevolg, dat door de Directie ingezien werd, dat dit conflict geen prestige kwestie mocht worden en de actie spoedig tot het verleden behoorde.

Herhaaldelijk is getracht om bij de Hoogovens de arbeiders in beweging te krijgen, ondanks de pogingen om de Contact commissie, welke daar bestond, in een verkeerd daglicht te stellen en daardoor het vertrouwen, dat de arbeiders in deze commissie had, te ondermijnen, is dit niet gelukt.

Bruynzeel Zaandam: dit bedrijf kan er zich op beroemen, dat de arbeidsrust bewaard is gebleven evenals Philips Eindhoven, ook in deze bedrijven worden de arbeiders ingeschakeld en worden de problemen besproken.

Het systeem waaronder de arbeiders bij Bruynzeel werken, waarborgt een goede productiviteit, daar er in het bedrijf gestreefd wordt de juiste man op de juiste plaats. Dit wordt bevorderd door de scholing voor vakbekwaamheid in het bedrijf en de voorlichting over verschillende problemen betreffende het bedrijf in het maandelijks verschijnende contact-blaadje. Het op de juiste wijze inschakelen der arbeiders werpt zijn vruchten af.

De firma Halbertsma te Grouw verkeert in een geheel andere positie dan Bruynzeel, daar zij haar arbeiders uit vele omliggende plaatsen en dorpen moet hebben, welke van oorsprong hoofdzakelijk landarbeiders zijn. Deze mensen, welke ineens met de moderne techniek in aanraking kwamen, moesten op de hoogte worden gebracht, hetgeen niet zo makkelijk geleeke.

De praktijk bewees echter, dat deze mensen zich spoedig wisten aan te passen en mee konden komen, zodat de productie geleidelijk omhoog ging. Ook hier moesten tijdmetingen worden gedaan en kwam de man met de klok. Deze werd dan ook beschouwd als een vreemde eend en ondervond bij het verrichten van zijn werkzaamheden weinig of geen medewerking. De arbeiders moesten eerst weten, waar dit voor nodig was.

Onmiddellijk begreep de Directie, dat er een andere tactiek gevolgd moest worden en nam die maatregelen, welke nodig zijn om onrust te voorkomen.

Enige arbeiders werden op de hoogte gebracht wat er gedaan moest worden en waarvoor terwijl de Econoom werd verzocht aan de arbeiders een uiteenzetting te geven van de nieuwe werkwijze. De tijdmetingen werden gedaan door arbeiders, welke geen vreemde eenden waren en de tegenstand nam af.

Door de Econoom werden voor de arbeiders cursussen belegd waar het vraagstuk arbeidsproductiviteit behandeld zou worden. De arbeiders werden meer ingeschakeld door hen te betrekken in de verbeteringen welke aangebracht werden.

Gevolg de tijdmetingen vonden plaats, de productie ging omhoog en de noodzakelijke arbeidsrust bleef bewaard.

Dit zijn enige voorbeelden, welke aantonen, dat door op de samenwerking te koersen en de arbeiders op de hoogte te brengen, de wegen ingeslagen kunnen worden, welke leiden naar productieverhoging. Jammer genoeg is hier het gehele bedrijfsleven niet medegebaat, en vooral in de Bouwvakken zal het moeilijker gaan dan in grote bedrijven. Dit geldt ook voor de havenarbeiders, alhoewel hier reeds een bepaald verband bestaat in de S.H.B. Samenwerkende Havenbedrijven, welke op haar beurt weer in contact staat met de Havenarbeiders door de Kern. Maar ook hier zijn mogelijkheden van de zijde van de bouwondernemers om samenwerking tot stand te brengen, maar dan zal men af moeten stappen van de huidige systemen o.a. door elkaar te bedoncureren in het betalen van lonen, waardoor die ondernemer welke aanmerkelijk meer betaalt, zich verzekert tegen acties, maar gelijktijdig oorzaak is van de acties bij ondernemers, welke niet berêid zijn hieraan mede te doen.

Er zijn ook andere oorzaken, welke het tot stand komen van acties in de hand werken. Deze oorzaken vindt men bij die ondernemers, welke van mening zijn, dat de arbeiders niet op de hoogte gebracht behoeven te worden, maar te doen hebben, wat hen opgedragen wordt.

Zij denken mede te werken om de productie omhoog te brengen door zonder meer de arbeiders mede te delen, dat de werkwijze veranderd wordt en dat de arbeiders verplicht zijn hieraan mede te werken. De tijdmeters komen in het bedrijf en moeten hun werkzaamheden verrichten. Indien de arbeiders hun medewerking niet verlenen, gaan zij de poort uit.

Dit dreigement wordt meestal vergezeld door de mededeling, dat het opdracht is van de Regering en de werkgever dient deze uit te voeren. Deze methoden zijn in de meeste gevallen oorzaak geweest, dat er actie ontstaat, welke zich dan ook uit in een staking. De werkgever zoekt de schuld bij de onwilligheid van de arbeiders en is van mening, dat door een aantal van de meest progressieve arbeiders te ontslaan, de arbeidsrust terugkeert. Deze mening is niet alleen verkeerd, maar bevordert de arbeids-onrust, daar bij de arbeiders tegen de werkgever een wrok ontstaat, die bij de geringste aanleiding opnieuw tot een actie uitbreekt.

Bij vele ondernemers overheerst de mening, dat zij de baas

zijn en maken er een prestigieuse kwestie van, waardoor het nog moeilijker voor hen wordt om het verkeerde van hun optreden in te zien. Een sprekend voorbeeld hiervan was de staking bij de Atlas Amsterdam. Dit bedrijf, een grote houtzagerij, ligt midden in de Amsterdamse Houthaven en kan beschouwd worden als de slagader van deze Houthaven.

Aan de arbeiders werd medegedeeld, dat er een nieuwe regeling werd ingevoerd en de tarieven veranderd zouden worden.

Door de arbeiders werd de directie duidelijk gemaakt, dat zij geen nadeel in het loon zouden aanvaarden. Het bleek echter, dat er wel minder werd uitbetaald en het gevolg was staking. In plaats dat de werkgever ging onderhandelen, gaf hij hiervoor geen gelegenheid en stond geen onderhoud toe. De arbeiders waren, volgens hem, zonder gegronde reden in staking gegaan en moesten de gevolgen maar ondervinden.

Na bijna 3 weken te hebben gestaakt, werd het werk hervat op de oude voorwaarden en bijbetaling van het te weinig ontvangen loon. Voor de arbeiders dus een overwinning en voor de ondernemer de bevestiging van zijn verkeerde houding.

Opnieuw werd besproken over de verandering van de werkwijze, maar nu werd overeengekomen, dat tijdens de proefnemingen het bestaande loon gehandhaafd bleef.

Het resultaat van de proefnemingen betekende voor het bedrijf productie-verhoging en voor de arbeiders meer loon. Hier werd duidelijk bewezen, dat de staking in het geheel niet plaats had hoeven vinden, indien men direct gedaan had wat na de staking wel kon.

Door deze staking werd grote schade aangebracht voor het bedrijf en voor de arbeiders, welke laatste heel wat weken moeten werken om deze schade in te lopen. Wat voor de Atlas geldt, geldt ook voor andere bedrijven, waar de ondernemer de zaak verkeerd bekijkt en denkt, het bij het rechte eind te hebben door zijn haan koning te doen kraaien.

De statistiek der werkstakingen en uitsluitingen over het jaar 1950 geeft een gunstig beeld in verhouding met 1949. Het aantal stakingen was minder dan in de voorgaande jaren.

Over 1951 waarvan nog geen gegevens bekend zijn, kan tot nu toe worden vastgesteld, dat het aantal stakingen minder is dan in 1950. In de statistiek bevat, in haar inleiding, de volgende belangrijke verklaring.

De samenwerking tussen de georganiseerde werkgevers en werknemers in de Stichting van de Arbeid" droeg er ook in 1950 in belangrijke mate toe bij, dat de orde, de rust en de sociale vrede in het bedrijfsleven werd gehandhaafd.

Conclusie,

De feiten tonen aan, dat gerekend kan worden op de medewerking van de arbeiders, mits men hen erkent en betreft in de vraagstukken, welke allen aangaan. Dat de arbeidsrust verzekerd wordt, indien de arbeiders goed worden voorgelicht over datgene waarvoor zij nodig zijn. Deze voorlichting kan voor iedere tak van het bedrijfsleven gegeven worden door de respectievelijke vakgroepen. Laten die ondernemers, welke het probleem hebben opgelost, een bijdrage in deze voorlichting geven.

De vakbeweging kan een belangrijke bijdrage leveren door een bepaald gedeelte van haar tijd, waarop zij voor de microfoon komt, te besteden aan voorlichting over productieverhoging. Vooral na 1945 hebben de Nederlandse arbeiders het bewijs geleverd, dat op hen gerekend kan worden.

Zij hebben dan ook het recht om op de hoogte te worden gebracht.

RAPPORT KA.

1.91 01.26
18 DEC. 1950
ACD/99351

Ontvangen door Hoofd BVD van een
relatie bij KAB.

OPKART
ACD/4/S
DAI: 3/2/51
PAR: 22

KA, 16-12-'50

w.g. L.v.d.B.

Ter kennisgeving.

Horst 21 Dec. gepubli-
ceerd.

Aan de Heer

106 / 15 / 12

NED. KATH. ARBEIDERSBEWEGING

Verbandsbestuur

Oudenoord 12

Utrecht

Aantal ex.

Manifest Stichting

AAN DE NEDERLANDSE WERKGEVERS EN WERKNEMERS

Na ruim 5 jaren werk op het sociale terrein ziet de Stichting van den Arbeid thans haar taak voor een belangrijk deel overgaan naar de Sociaal Economische Raad.

Dit is een gebeurtenis, die voor de werkgevers, voor de werknemers en voor geheel ons volk van grote betekenis is. Een nieuw hoofdstuk van de Nederlandse sociale geschiedenis begint.

De centrale werkgevers- en werknemersorganisaties van Nederland vinden in dit gebeuren aanleiding, zich te wenden tot alle Nederlandse werkgevers en werknemers.

Wij nodigen U uit om op dit belangrijke tijdstip met ons een blik in het verleden en een blik naar de toekomst te slaan.

Allereerst de blik in het verleden:

Vijf jaar hebben de centrale organisaties van werkgevers en arbeiders op een nieuwe wijze samengewerkt. Dat is mogelijk geweest in een periode, die behoort tot de moeilijkste van onze vaderlandse geschiedenis, immers direct volgens op de vijf zware oorlogsjaren. Hoe moeilijk het afgelopen tijdvak was, beseft ieder, die slechts een ogenblik wil terugdenken aan de toestand, waarin ons land en ons bedrijfsleven in 1945 verkeerden.

In deze nu achter ons liggende tijd hebben wij gepoogd, ons volk economisch weer bovenop te helpen, de sociale gerechtigheid te bevorderen en de arbeidsvrede te dienen. Wij hebben dat gedaan met erkenning van elkaars zelfstandigheid, met eerbiediging van elkaars levensovertuigingen, met de vaste wil, ons volk te dienen. Stellig heeft al dat werk tekortkomingen gehad. Wij erkennen het. Maar tegelijk willen wij met vol-doening vaststellen, dat ook goede resultaten met dit moeizame werk zijn bereikt.

Door het optreden van de Stichting van den Arbeid verkreeg het georganiseerde bedrijfsleven een veel grotere invloed dan voorheen op de voorbereiding en de uitvoering van tal van overheidsmaatregelen.

Aan het economische herstel heeft de Stichting van den Arbeid actief medewerking kunnen verlenen, o.a. door mede richting te geven aan de loonvorming. Voor grote groepen van hen, die in het bedrijfsleven werkzaam zijn, is ondanks onzeker blijvende economische omstandigheden door overleg veel tot stand gebracht kunnen worden.

Het levenspeil van de laagst betaalde werknemers is zowel absoluut als relatief verbeterd.

De spanning tussen lonen en prijzen geeft weliswaar nog moeilijkheden, doch het levenspeil kan de vergelijking met de toestanden in andere door de oorlog zwaar getroffen landen stellig doorstaan.

Het overgrote deel der werknemers heeft thans 6 plus 6 betaalde vakantie-dagen.

In verschillende bedrijfstakken werden pensioenvoorzieningen getroffen.

De maximum duur der ziekgelduitkeringen werd verdubbeld en andere verbeteringen in de sociale verzekeringen konden eveneens worden aangebracht.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van hetgeen door overleg en samenwerking is verkregen, terwijl het bedrijfsleven zich moeizaam herstelde.

Dit alles is echter zeker niet alleen het resultaat van het werken van een tiental bestuursleden van de Stichting van den Arbeid en van het secretariaat van de Stichting.

Doch hoe belangrijk de arbeid van het Stichtingsbestuur en hoe gewichtig de medewerking der Overheid ook mogen zijn geweest - vele malen belangrijker was de houding van U, georganiseerde werkgevers en werknemers.

Het werk van deze vijf jaren zou van veel minder waarde zijn geweest, wanneer gij niet de Stichting van den Arbeid Uw vertrouwen had geschonken, wanneer gij niet als goed Vaderlanders begrip had getoond voor de moeilijkheden die herhaaldelijk aan de dag zijn getreden, wanneer gij niet - ook al viel dit wel eens zwaar - als goede leden aan Uwe organisatie trouw waart gebleven.

Daarvoor danken wij U, nu de Stichting een belangrijk deel van haar taak overdraagt aan de Sociaal Economische Raad.

En nu de toekomst,

De Sociaal Economische Raad is zijn werk als hoogste orgaan van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie begonnen.

Gij weet, dat wij over het beginsel van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie niet allen gelijk denken. Maar gewichtiger dan deze verschillen is het gemeenschappelijke uitgangspunt.

Bij deze overdracht aan de Raad van een voornaam deel van de Stichtingstaak spreken de centrale werkgevers- en arbeidersorganisaties, verenigd in de Stichting van den Arbeid, het voornemen uit om het grote goed van de samenwerking tussen werkgevers en werknemers ook onder de gewijzigde omstandigheden te behouden en te versterken. Alleen op basis van deze samenwerking zal het overleg in de Sociaal-Economische Raad tot bevredigende resultaten kunnen leiden, terwijl deze grondslag ook de onmisbare voorwaarde vormt voor de ontwikkeling van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie zelve.

In de ondernemingen zullen de ondernemingsraden de organen moeten zijn, die deze zelfde gedachte van samenwerking tussen de werkgevers en de vertegenwoordigers van het personeel belichamen.

De Stichting van den Arbeid blijft voortbestaan als hoogste orgaan van het vrije overleg tussen de centrale organisaties van werkgevers en werknemers. Zij zal haar bemiddelende en voorlichtende taak blijven voortzetten, zowel ten aanzien van algemene problemen als met betrekking tot vraagstukken, die in bepaalde bedrijfstakken of ondernemingen kunnen rijzen.

De tijd waarin wij geplaatst zijn, is hoogst ernstig.

Grote gevaren bedreigen onze samenleving.

Offers voor militaire defensie zijn noodzakelijk. Maar daarnaast blijft werken voor onze sociale en economische weerstand gebiedende eis.

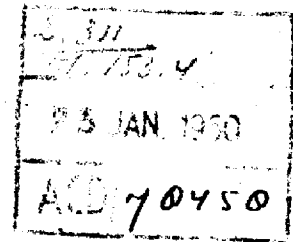
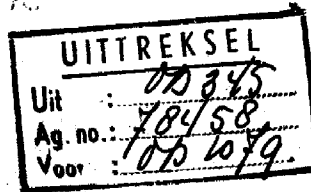
Tegenover de negatieve en destructieve machten, die ons bedreigen, willen wij positieve en constructieve arbeid verrichten.

Wij hebben tot taak, de werkgelegenheid in stand te houden en met het oog op de groei van onze bevolking te bevorderen.

Het Nederlandse bedrijfsleven moet worden versterkt om zijn internationale taak te kunnen blijven vervullen.

Tot al deze gezamenlijke arbeid wekken wij U op.

30 November 1950.

E H E I M.

MAANDOVERZICHT

December 1949

Inleiding.

Eenheid-Vrede, twee begrippen, waarvan de actie, die in het afgelopen jaar door de CPN en haar mantelorganisaties is gevoerd, niet is los te maken. Het is immers een onweerlegbaar feit, dat de propaganda die in 1949 werd gevoerd, voornamelijk op deze twee begrippen is terug te voeren.

Eenheid en Vrede hebben echter niet alleen in de na-oorlogse jaren de ontwikkelingsgang van de actie van de communisten op politiek- en sociaal-economisch terrein beïnvloed, maar deze twee begrippen waren het ook, die in de voor-oorlogse jaren hun stempel hebben gedrukt op de actie van de CPH en dit doet op het ogenblik de vraag stellen: "Welke zijn de resultaten geweest, die met deze actie zijn bereikt?"

In het bestek van dit overzicht zal echter moeten worden volstaan met in de eerste plaats in vogelvlucht weer te geven, welke de gevolgen zijn geweest van de door de CPH gevoerde eenheidsfront-politiek voor de Nederlandse vakbeweging, waarbij echter niet op details kan worden ingegaan. Hier zijn slechts de voornaamste gebeurtenissen vermeld, die als gevolg daarvan hebben plaats gevonden.

Vakverenigings-politiek van de CPH.

Nu bijna 30 jaar geleden - om precies te zijn - op het congres van de CPH-Groningen 1921 - werd de actie voor de vorming van het eenheidsfront voor de eerste maal gepropageerd, welke actie erop gericht was, de opheffing van het Nationaal Arbeids Secretariaat (NAS) te bewerkstelligen, door de aansluiting van het NAS bij het NVV te propageren.

Vorm en middelen, die voor het bereiken van dit doel werden toegepast en aangewend, werden bij de tijdsomstandigheden aangepast.

Toen na het Groningse congres de CPH-leiding de eenheidsfrontpolitiek overeenkomstig de z.g. vakverenigingsresolutie ging propageren, waardoor zij zich dus op sociaal-economisch terrein ging bewegen, waren de gevolgen hiervan al heel spoedig merkbaar, met dien verstande echter, dat niet de eenheid maar het tegenovergestelde werd bereikt.

De strijd voor de eenheid in de vakbeweging door de communisten gevoerd, werd in die dagen gekarakteriseerd als

een

een "poging, de revolutionnaire arbeiders bij te zetten in de grafkelders van het NVV."

Toen het in 1923 te Arnhem gehouden congres van het NAS zich in principe uitsprak voor de aansluiting van het NAS bij de Rode Vak-Internationale (RVI), vond direct daarop een scheuring plaats in het NAS, welke de oprichting van het Nederlands Syndicalistisch Vakverbond (NSV) tot gevolg had.

Het NAS-Congres-Kerstmis 1925- sprak zich, overeenkomstig de uitspraak van het NAS-Congres 1923, uit voor de aansluiting van het NAS bij de RVI.

Deze beslissing van het NAS-congres was echter niet in overeenstemming met de vakverenigings-resolutie van de CPH die, zoals reeds is vermeld, de opheffing van het NAS eiste. Het feit, dat in de periode van 1921-1925 een groot aantal van de leiders van het NAS en de daarbij aangesloten bonden zich als lid van de CPH hadden laten inschrijven, met het doel de opheffing van het NAS te voorkomen, moet als de oorzaak worden genoemd voor de aansluiting van het NAS bij de RVI.

Welke de gevolgen hiervan zijn geweest voor de CPH zal in het vervolg van dit overzicht worden vermeld, wanneer de aandacht zal worden gevraagd voor de eenheidsfront-politiek van de CPH op politiek gebied.

Omstreeks 1931, nadat ook de leiding van het NAS de verbinding met de RVI had verbroken, waardoor een breuk tussen de leiding van het NAS en die van de CPH een voldonger feit werd, werd door de leiding van de CPH overgegaan tot de oprichting van de Revolutionnaire Vakverenigings Oppositie (RVO), waarvan de leiding aan de tegenwoordige secretaris van de CPH, P. de GROOT, werd opgedragen. Hiermede werd de z.g. periode van de z.g. "cellenbouw" ingeluid, waartegen echter, in het bijzonder door de leiders van het Nederlands Verbond van Vak-Verenigingen (NVV), maatregelen werden genomen ter bescherming van hun organisatie tegen het gewroet van de communisten. Een van deze maatregelen was, dat het lidmaatschap van de CPH onverenigbaar werd verklaard met dat van het NVV.

Deze maatregel maakte het voor de leiding van de CPH noodzakelijk - aangezien zij op deze wijze haar doel niet kon bereiken - om andere wegen te gaan bewandelen, met als gevolg dat in 1936 tot de opheffing van de RVO werd overgegaan, overeenkomstig Congresbesluit (Congres Kerstmis 1935 en de zelfstandigheid van de Vakbeweging werd erkend.

In het Mei-nummer van "Politiek en Cultuur" blz 261/1937 komt P. de GROOT tot de conclusie, dat als gevolg van de opheffing van de RVO op vakverenigingsgebied en in het bijzonder in het NVV "een tastbare vooruitgang van de eenheidsgedachte is vast te stellen."

Hij komt tot deze conclusie omdat: "de z.g. uitzonderingsbepalingen tegen de CPH, waarvan het lidmaatschap door het NVV onverenigbaar was verklaard met dat van de moderne vakbeweging in de praktijk in de meeste vakbonden buiten werking zijn gesteld. Sinds een jaar werden geen leden uit de moderne vakbonden, wegens lidmaatschap van de CPH of communistische gezindheid, geroyeerd.

"Maar - zo gaat hij voort - de gewijsde situatie, als gevolg

"gevolg van de economische opleving en de devaluatie, "waardoor de moderne vakbeweging weer offensieve eisen "is gaan stellen, bracht ook in de vakbeweging een andere "geest.

"En de besluiten der CPH, betreffende het liquideren van "fracties en groeperingen in de vakbonden en de erkenning "van de zelfstandige vakbeweging, hebben bevrediging ge- "bracht in die kringen van de moderne vakbewegingsmensen, "die uitsluitend bezwaar hadden tegen de organisatie-me- "thoden der communisten, die zij als schending van de or- "ganisatorische zelfstandigheid der vakbeweging beschouw- "den.

"Wil de CPH - aldus de GROOT - een weg naar samenwerking "banen, dan moet zij zich in deze verhoudingen-erkenning "van de zelfstandigheid van het NVV schikken en zij heeft "dit ook met volle overtuiging gedaan."

Hij meende hierin te zien een "verbeterde betrekking tus- "sen communisten en de moderne vakbeweging" al moest hij "dan ook erkennen dat:" dit nog slechts een geringe stap "nader is, tot de concentratie van de krachten der arbei- "dersbeweging in haar geheel, die door de ontgating in Ne- "derland steeds dringender wordt voorgeschreven."

De vereniging van "alle democratische en vooruitstrevende "krachten wordt door hem noodzakelijk geacht" en de voor- "naamste stap naar de verwerkelijking van het eenheidsfront "betekent - volgens de GROOT - "de samenwerking van de "CPH met de SDAP en bij het NVV in de vorm van aansluiting "van de CPH bij de moderne vakbeweging."

Deze samenwerking achtte hij mogelijk op de grondslag, zo- "als die is neergelegd in de stellingen, die als richtlijn- "nen dienden voor de organen, waarin die samenwerking was "georganiseerd, n.l. in de Plaatselijke Raden en de Alge- "mene Raad.

Het behoeft wel geen betoog, dat noch de leiding van de "SDAP, noch die van het NVV ook enige aandacht aan dit "voorstel hebben geschonken.

De nadien door de CPH gedane voorstellen, hebben een voor "de CPH negatief resultaat opgeleverd.

Wanneer nu de vraag wordt gesteld: Heeft de eenheidsfront- "actie van de CPH ook haar stempel gedrukt op de ontwikke- "ling en de groei van de Nederlandse vakbeweging, zoals die "wordt vertegenwoordigd door de drie grootste vakcentrales" dan moet het antwoord hierop ontkennend luiden.

Het onderstaand statje, dat een overzicht geeft van de "groei van de Nederlandse Vakbeweging, is hiervoor een o- "vertuigend bewijs.

Vak Centrale	Topjaren 1920 -21	Topjaar 1932	1.1.33	1.1.36	1.1.38	1.1.40
NVV	262.200	342.000	339.403	287.671	302.258	322.500
RKVV	168.200	198.000	198.057	175.908	177.322	199.500
ONV	76.750	118.800	116.913	109.486	113.231	120.350

Zodra in Mei 1940 de bezetting van ons land een feit was geworden, werd het NSV, dat op 1 Januari 1940 1600 leden had, door het bestuur ontbonden.

Het NAS en de daarbij aangesloten vakbonden werden, op last van de Rijks-Commissaris, door Mr ROST van TONNINGEN, op 8 September 1940 ontbonden. In het topjaar 1920 had het NAS 50.000 leden, welk aantal, door scheuring en als gevolg van de eenheidsfront-politiek van de CPH, daalde tot 10.500 op 1 Januari 1940.

Op 15 Juli 1940 werd het NVV op last van de bezettende macht onder leiding van de Regerings-Commissaris, H.J. WOUDEBERG geplaatst. Een positieve samenwerking van het NVV-bestuur met de desbetreffende instanties van het Rijks Commissariaat werd uitgesloten geacht, vandaar deze maatregel. Op 1 April 1940 bedroeg het ledental van het NVV 323.700.

Het Rooms Katholiek Werklieden Verbond (RKWV) behield op het tijdstip, dat het NVV onder de Regerings-Commissaris kwam te staan, zijn zelfstandigheid, zij het dan ook, dat het onder toezicht van een Duitse Commissaris werd geplaatst. Deze toestand bleef gehandhaafd tot Juli 1941, toen WOUDEBERG ook bij het RKWV als Regerings-Commissaris werd aangewezen. Het schrijven van het Nederlandse Episcopaat d.d. 3 Augustus 1941 bracht het RKWV in een situatie van een schip (RKWV) dat tot zinken werd gebracht, nadat de bemanning-bestuursleden en leden zich veilig had gesteld. Het ledental van het RKWV bedroeg op 1 April 1940, 193.900.

Eenzelfde lot onderging in Juli 1941 het CNV, wat in feite ook betekende de opheffing van het CNV. Het ledental van het CNV bedroeg op 1 April 1940 in totaal 121.750.

Een gelijkgeschakelde vakbeweging kwam daarna als Nationaal Arbeids Front (NAF) onder leiding van WOUDEBERG te voorschijn. Het NAF heeft gedurende de tijd van zijn bestaan geen invloed op de Nederlandse Arbeidersbeweging gehad.

Bevat het hierveer gerelateerde een overzicht in vogelvlucht van de pogingen, die door de leiding van de CPH werden ondernomen om het eenheidsfront op sociaal-economisch terrein tot stand te brengen, alsmede een korte beschouwing over de lotgevallen van de Nederlandse vakbeweging in het algemeen in de bezettingstijd, hierna volgt een overzicht van de ontwikkeling der Nederlandse Vakbeweging na de bevrijding, alsmede, in aansluiting daarop, de hernieuwde pogingen van de CPN om de eenheidsfront-politiek ingang te doen vinden en de gevolgen, die daaruit zijn voortgevloeid.

-5-

Bestond vóór Mei 1945 tussen het NVV, het RKWV en het CNV in bepaalde gevallen reeds samenwerking, tot een regelmatige samenwerking in het evenwel nooit gekomen. De besturen van de drie hierboven genoemde vakcentrales hadden in de bezettingstijd - zoals later is gebleken - reeds de grondslag gelegd voor de besprekingen, die na de bevrijding tot een nauwere samenwerking hebben geleid, welke samenwerking ontmineert in de "Raad van Vakcentrales", die wordt gevormd door de voorzitters, alsmede een der bestuursleden van elk der drie vakcentrales. Samenwerking met de Stichting van de Arbeid, werd eveneens tot stand gebracht.

Het in de bezettingstijd gestimuleerde verlangen om een zo groot en doelmatig mogelijke eenheid onder ons volk tot stand te brengen, niet alleen op politiek maar ook op vakverenigingsgebied droeg na de bevrijding het karakter:

- A - van een radicaal breken met de vooroorlogse verhoudingen;
- B - van de verwerkelijking van een reeds vóór de oorlog toegepast straven om te komen tot een eenheidsorganisatie.

De roep naar eenheid werd al luider en luider en het scheen, dat alle verschillen, die voordien bestonden, waren weggevallen.

Uit dit verlangen werd in 1945, in het bevrijde gebied beneden de grote rivieren, de Eenheids Vak-Centrale, (aanvankelijk genaamd Eenheids Vak-Beweging) geboren, welke centrale na de bevrijding van geheel het land een dankbaar gebruik heeft gemaakt van de hierboven genoemde omstandigheden. In Juli 1945 was het ledental reeds 150.000. In een pers-conferentie verklaarde de Voorzitter, B. BLOK-ZIJL, toen:

"Wij zijn geen beweging geworden om de beweging. Onze vakcentrale is het resultaat van de drang der arbeiders om tot een eensgezinde en doelbewuste vakcentrale te geraken, die zich tot taak stelt de sociaal-economische positie van de werkers te verbeteren en te verdedigen en welke openstaat voor ieder, van welke maatschappelijke of godsdienstige overtuiging ook. De voorwaarden voor een eenheidsvakcentrale zijn in Nederland aanwezig. Er moet aan de rampzalige verdeeldheid een einde komen. Op de grondslag van de oude vakverenigingen blijkt deze onmogelijk te vinden zijn."

Zowel vanwege het RKWV - dat in November 1945 besloot de naam van het Verbond te wijzigen in die van Nederlandse Katholieke Arbeiders Beweging (NKAB) - als van de zijde van het CNV werd daarentegen verklaard:

"Het eenheidsstreven is thans onwezenlijk en onwaarachtig en het toegeven er aan is funest voor land en volk. Aan nietszeggende algemene, neutrale of eenheidsorganisaties heeft ons volk allerminst behoefte en men kan slechts hopen op tijdig beter inzicht."

Ook

Ook van de zijde van de Stichting van de Arbeid werden bezwaren gemaakt met betrekking tot de samenwerking met de EVC.

Zo verklaarde Mr. D.U. STIKKER, op het eerste congres van de Stichting van de Arbeid, gehouden te Utrecht op 28 November 1945 o.m. dat hij in de oprichting van de EVC "een naoorlogs verschijnsel" zag.

"Onze volksaard" - aldus ging hij voort - "brengt mede, dat wij eenheid in verscheidenheid stellen boven formele eenheid zonder inhoud."

Hij vroeg zich af "of dit wel voldoende wordt ingezien door hen, die de z.g. eenheidsbeweging voorstaan, of is het alleen maar machtsformatie tot het najagen van materiële en politieke doeleinden zonder dat waarlijk eenheid wordt gewenst?"

"Wanneer echter blijkt, dat de EVC streeft naar de eenheid in plaats van verdeeldheid, dat de EVC niet alleen vertrouwen voor zich zelf opeist, maar zich dat vertrouwen ook waardig betoont en aan anderen hetzelfde vertrouwen wil geven, dan zal zeker een oplossing te vinden zijn voor de samenwerking met andersdenkenden."

Deze uitspraken vonden hun oorsprong in het feit, dat ten aanzien van de EVC van de aanvang af, dank zij het optreden van de communisten in deze centrale, het vermoeden bestond, dat zij voorbestemd was, om als mantelorganisatie van de CPN te dienen.

Anders stond het gesteld met het bestuur van het NVV. Als gevolg van het feit, dat zowel het NVV als de EVC waren vertegenwoordigd op het Stichting-congres van het Wereld-Vak-Verbond (WVV) op 3 October 1945 te Parijs gehouden, verklaarde de voorzitter van het NVV, E. KUPERS, na zijn terugkeer in ons land o.m.

"De besprekingen, die wij met de EVC te Parijs hebben gehouden, zullen worden voortgezet en ik hoop, dat een van de eerste resultaten van het Wereld-congres zal zijn, dat wij de eenheid krijgen tussen het NVV en de EVC en dat dit ook zal inwerken op andere stromingen in de vakbeweging, die tot dusverre nog buiten onze rijen staan."

Hoe deerlijk het optimisme van KUPERS misplaatst is geweest, blijkt uit het hier volgende

In "Werkend Nederland", orgaan van de EVC, dd. 15 October 1945, reageert B. BLOKZIJL op deze verklaring met de mededeling, dat de EVC tot deze eenheid bereid is; doch "met inachtneming van onze principes."

Deze zouden in de eerste plaats betrekking hebben op de vorm van organisatie, n.l. de bedrijfsorganisaties en de handhaving van het stakingsrecht.

Op 13 November 1945 vonden de eerste besprekingen tussen de besturen van het NVV en de EVC plaats, doch deze werden

op

op 5 December d.a.v. reeds weer stopgezet, nadat op 1 December ook een bespreking had plaats gevonden. De oorzaak hiervan was, dat de EVC-leiding zich niet aan de gemaakte afspraak had gehouden, welke inhield, dat op verzoek van het NVV geen publiciteit zou worden gegeven aan:

- 1e - het door de EVC ingediende memorandum;
- 2e - de door het NVV ingediende nota, bevattende een uiteenzetting over de verhouding tussen de Stichting van de Arbeid en de vakcentrales en over de taak der door het NVV voorgestane ondernemings- en bedrijfsraden, alsmede een aantal punten voor een strijdprogramma.

De mededelingen over de onderhandelingen door B. BLOKZIJL in een te Rotterdam gehouden openbare vergadering gedaan, waren de aanleiding tot de stopzetting van de onderhandelingen.

In een op 11 December 1945 door het bestuur van het NVV aan de EVC gericht schrijven werd vastgesteld, dat de EVC zich niet aan de gemaakte afspraak heeft gehouden en voorts werd daarin gezegd:

"Het bestuur van het NVV kan deze gang van zaken niet zonder protest laten passeren en verlangt, dat het bestuur van de EVC het te Rotterdam gebeurde betreurt en zich bereid zal verklaren zich aan de gemaakte of nog te maken afspraken te houden."

Het bestuur van de EVC voldeed aan dit verlangen door schriftelijk mede te delen:

- 1e - Wij verklaren ons bereid aan de gemaakte of nog te maken afspraken te houden;
- 2e - De gebeurtenissen, welke uit de door ons te Rotterdam gehouden vergadering voortvloeien, betreuren wij ten zeerste."

Op 10 Januari 1946 werden de besprekingen over de fusie voortgezet, met als resultaat, dat in hoofdzaak overeenstemming werd bereikt over de noodzakelijkheid, dat de werkgever, werknemer en de Regering voortdurend samenwerken, hetgeen voor de EVC betekende de erkenning van de Stichting van de Arbeid.

Op 13 Februari 1946 was op bijna alle punten overeenstemming bereikt met betrekking tot de fusie der beide organisaties en zou een fusie-rapport worden samengesteld.

In de periode, die nu volgde, werd door het NVV bestuur in zekere mate een afmattingstaktiek gevoerd, die hem - door het toetreden van een groot aantal leden - niet, de EVC daarentegen wel kon schaden door de steeds groter wordende oppositie tegen de fusie in de EVC.

Zo werd op het congres van het NVV van 4-8 Juli 1946 te Amsterdam gehouden, vanwege het NVV-bestuur met betrekking tot de fusie verklaard, dat "het voorstander was van een fusie, maar dat het een door het EVC bestuur gedaan voorstel afwees, om hangende de besprekingen over de fusie "elkaar te raadplegen en een beslissing over te voeren "acties" te laten nemen door een vergadering van de bij de "vakcentrales aangesloten bonden.

Bovendien werd in een schrijven d.d. 4 Juli 1946, overeenkomstig een door dit NVV-congres genomen besluit, aan het EVC-bestuur verzocht "een positief "Ja of Neen, dat

de

"de EVC tijdens de fusie-onderhandelingen geen stakingen
"zou afkondigen, die tegen de aangesloten bonden van het
"NVV waren gericht."

Bij schrijven van 8 Juli 1946 werd in antwoord hierop
door het bestuur van de EVC medegedeeld:

"dat het te houden congres van de EVC het gevraagde ant-
"woord zou geven."

Door deze manoeuvre had het NVV-bestuur bereikt, dat een
grote minderheid in de EVC zich verzette, om het gevraag-
de antwoord te geven en actie ging voeren tegen de voor-
gestelde fusie.

Het hierboven bedoelde congres, dat onder de naam "Ja en
Neen-congres" bekendheid heeft gekregen in de geschiede-
nis van de Nederlandse Vakbeweging, werd op 29, 30 en 31
Juli 1946 te Amsterdam gehouden, waarop met 76.665 stem-
men vóór en 45.319 stemmen tegen werd besloten de brief
van het NVV d.d. 4 Juli 1946 met "ja" te beantwoorden.
In de desbetreffende door het congres aangenomen motie
werd verklaard:

"Het congres acht de eenheid van de werkers een zo kost-
"baar goed, dat het weigert ook maar iets te doen, waar-
"door deze in gevaar kan worden gebracht, reden waarom
"de EVC aan het NVV op de door het NVV aan haar opgelegde
"vragen met "Ja" antwoordt."

In een aan het bestuur van het NVV gerichte brief, werd
door het EVC-bestuur medegedeeld:

"dat de fusie binnen 4 maanden haar beslag moet krijgen
"en dat in deze periode elke bestrijding inwoord en ge-
"schrift achterwege moet blijven, terwijl acties voor ver-
"betering van lonen en arbeidsvoorwaarden in gemeenschap-
"pelijk overleg daenen te worden gevoerd."

Alvorens het verdere verloop van de fusie-onderhandelingen
te releveren, verdient het aanbeveling de aandacht te
vestigen op de rol, die de communisten in dit eenheids-
streven hebben vervuld.

Uitgaande van de overweging dat: "Wie een eensgezinde al-
gemene vakbeweging wil, het communisme niet kan uitslui-
ten en dat de praktijk heeft bewezen, dat de communisten
goede vakverenigingsleiders zijn en honderdduizenden ar-
beiders hun het vertrouwen schenken" omschreef de toen-
malige secretaris van de EVC (Koenen) op het congres van
de Communistische Partij-Januari 1946 de taak, die de com-
munisten in de EVC hebben te vervullen als volgt:

"Al staat de EVC los van alle politieke partijen, niette-
"min hebben de partijgenoten in deze vak-organisatie de
"grote taak, de dragers te zijn van de vakbewegingspoli-
"tiek. Zij dienen dan ook hun gezicht te laten zien. Het
"heeft geen zin voor de communisten in de EVC het gezicht
"te verbergen, omdat zij menen hiermede de vakbondseenheid
"te dienen; integendeel, zij bewijzen de EVC een wel zeer
"slechte dienst, daar Trotskistische elementen, die zich
"van de beweging meester trachten te maken, hiervan een
"gretig gebruik willen maken."

Wat

Wat met deze uitspraak werd bedoeld, werd nader omschreven in "De Waarheid" van 31 Juli 1946, toen de uitslag van de stemming van het "Ja en Neen-Congres" de redactie aanleiding gaf om een felle aanval op de tegenstemmers te doen en ter voorbereiding van de actie, die de partijgenoten in de EVC in de naaste toekomst moesten voeren, de volgende aanwijzingen gaf.

"Er waren - aldus "De Waarheid" ook stemmen te beluisteren "die heel goed begrepen, wat er voor de arbeiders op het "spel staat.

"In een blinde haat tegen de NVV-leiders werden deze fraseurs echter uitsluitend geleid door kleinzielig eigenbelang, waarbij ze de belangen van de arbeidersklasse eenvoudig opofferen.

"Hoewel dit gelukkig maar een kleine minderheid is, is een waarschuwend woord zeker op zijn plaats. EVC'ers, laat U "door deze fraseurs en mond-revolutionairen niet beïnvloeden. Met hun optreden brengen zij de gehele arbeidersklasse in gevaar. Hier past slechts één antwoord: "breekt "met deze elementen en stelt vertrouwen in de door U zelf "gekozen leiding."

Bevreesd voor de toenemende oppositie in de EVC tegen de fusie werd door de leiding van de EVC in de periode, die aan het fusie-congres voorafging, geheel overeenkomstig de hierboven gegeven richtlijnen gehandeld. In de EVC vond een communistische staatsgreep plaats.

Alle oppositionele elementen op sleutelposities, werden onschadelijk gemaakt, welke posities vervolgens door communisten werden bezet.

Voorts werden de plaatselijke afdelingen onbevoegd verklaard, om afgevaardigden te benoemen voor het fusie-congres dat van 3 tot 8 Februari 1947 te Amsterdam werd gehouden. De aanwijzing hiervan moest geschieden door de besturen van de landelijke bedrijfsgroepen.

Niettegenstaande het feit, dat het EVC-bestuur zich niet hield aan de gemaakte afspraak i.z. het voeren van acties, - o.a. werd in November 1946 door de EVC een actie gevoerd voor onmiddellijke loonsverhoging van 10% en verhoging van de lage lonen en salarissen tot een loonvloer van f 50.-- per week - reageerde het NVV-bestuur hierop toen nog niet. Eenzelfde gedragslijn werd door het NVV-bestuur gevolgd, toen in Januari 1947 de EVC eenstaking van 24 uur proclameerde als protest tegen de afwijzing van de gestelde eisen. Tevens werd een nieuwe actie aangekondigd voor een aantal met name genoemde eisen, o.a. onmiddellijke loonsverhoging van 10%, waartoe het EVC-bestuur alle arbeiders opriep, om op Zondag 9 Februari 1947 te Utrecht te komen demonstreren. Wezen tot nog toe alle tekenen erop, dat het fusie-congres van de EVC - van 3 tot 8 Februari 1947 - een voor de Nederlandse vakbeweging in het algemeen belangrijk congres zou worden, aan de vooravond van het congres, n.l. op Zondag 2 Februari 1947, bleek dat de fusie tussen NVV en EVC verder dan ooit verwijderd was.

Door de Secretaris van het NVV, C.v.d.LENDE, werd toen de Nederlandse

Nederlandse arbeidersklasse, via de radio, bekend gemaakt met de inhoud van een verklaring, waarin hij, in verband met de fusie-onderhandelingen en het feit, dat de EVC alle arbeiders had opgeroepen voor deelname aan een op 9 Februari d.a.v. te Utrecht te houden demonstratie, o.a. het volgende mededeelde:

"Het NVV is van mening, dat de EVC het NVV bestrijdt door "de NVV-leden op te wekken aan een met afkeurenswaardige "middelen georganiseerde EVC demonstratie deel te nemen. "Dit wordt door het NVV beschouwd als de leden van het "NVV op te wekken tot verraad aan hun eigen organisatie. "Dit kan niet anders worden gezien als cellenbouw op gro- "te schaal."

Hij bracht hierbij de door de EVC afgelegde verklaring, hiervoor geciteerd, in herinnering en deelde mede, dat het NVV bestuur had besloten:

- 1e - niet aan het congres deel te nemen, waartoe het als gast was uitgenodigd;
- 2e - de EVC te verzoeken direct de nodige consignes te geven, waardoor haar actie onder de NVV leden zou worden stopgezet en ongedaan gemaakt;
- 3e - aan het EVC-bestuur mede te delen, van zijn antwoord te zullen laten afhangen, welk standpunt straks met betrekking tot de fusie definitief door het NVV zou worden ingenomen.

Aan het prestige van de EVC werd opnieuw een slag toegebracht, toen het EVC-bestuur zich bereid verklaarde de volgende consignes te geven:

- A - aan alle NVV-leden af te zien van hun voornemen om deel te nemen aan de demonstratie;
- B - aan alle EVC-afdelingen, hun activiteit te beperken tot niet NVV-leden;
- C - de reeds verzonden gastkaarten aan plaatselijke afdelingen van het NVV als niet verzonden te beschouwen.

Onder de omstandigheden als hierboven geschetst, werd het z.g. fusie-congres van de EVC gehouden, waarop zeer duidelijk de communistische tendenz van de EVC aan het licht kwam. De scheldkanonades op de reactie, het kapitalisme en het reformistische deel van het NVV enerzijds en het ontkennen van elke politieke kleur anderzijds, spraken een duidelijke taal.

zoals te verwachten was, gezien de samenstelling van het congres, werd het fusie-rapport met overgrote meerderheid van stemmen aangenomen.

Vóór de fusie stemden 490 gedelegeerden; 28 stemden tegen. Na het congres bestond er in de kringen van de vakbeweging in het algemeen geen twijfel meer aan de bedoelingen van de communistische leiders in de EVC n.l. om tot uitbreiding van de communistische invloedssfeer in de vakbeweging te geraken.

Hiervan gaf het bestuur van het NVV dan ook blijk in een d.d. 12 Februari 1947 aan het bestuur van de EVC gericht schrijven, waarin het mededeelde:

"dat de EVC in strijd met de gemakte afspraak, geen over- "leg heeft gepleegd met het NVV in de actie voor
loonsverhoging.

"loonsverhoging.

"Wanner wij - aldus het schrijven - "ons tegen Uw optreden keren, dan halen wij geen stunt uit, zoals U op Uw congres wel zo vriendelijk waart ons te verwijten, doch doen wij niets meer dan onze plicht. U maakt zich schuldig aan cellenbouw in het groot. Dit diende te worden "gesignaleerd."

De brief besluit:

"alles wat tot nu toe geschiedde, geeft ons aanleiding om "de hele situatie, welke is ontstaan, binnen de kortst mogelijke tijd met onze hoofdbesturen ernstig onder de ogen "te zien."

Dit geschiedde dan ook op 18 Maart 1947 in een hoofdbesturen vergadering van de bij het NVV aangesloten bonden, waarep met 289.231 tegen 9.077 stemmen werd besloten dat de fusie met de EVC onmogelijk was geworden.

In een door deze vergadering aangenomen resolutie wordt o.m. vastgesteld:

"De groep der in de EVC georganiseerde CPN-Communisten "heeft op aanwijzing van haar partijleiding zich door ondemocratische manoeuvres vrijwel geheel van de leiding van de EVC meester gemaakt, waartoe o.a. gebruik werd gemaakt van de door de CPN uit haar leden ingestelde be-drijfsgroepen. De EVC is daardoor thans tot een partij-politiek instrument geworden, hetgeen reeds tot felle on-derlinge twisten heeft geleid en als gevolg daarvan tot "een aanzienlijke daling van het ledental."

Fevoren n.l. in antwoord op het schrijven van het HB van het NVV d.d. 12 Februari 1947 richtte het bestuur van de EVC zich nog met een schrijven tot het NVV bestuur, waarin o.m. werd betoegd:

"In de afgelopen periode is over en weer een voortdurende "briefwisseling geweest over vermeend wantrouwen t.a.v. "elkanders bedoelingen....."

Aan het bestuur van het NVV wordt dan voorgesteld:

"In een spoedig te beleggen bespreking tussen de besturen "van het NVV en de EVC elk wantrouwen in elkanders bedee-lingen weg te nemen."

Het antwoord op dit schrijven is reeds vervat in het hierboven aangehaalde besluit van de hoofd-besturenvergadering van het NVV.

In zijn vergadering van 24 Maart 1947 nam de Landelijke Raad van de EVC een resolutie aan, o.m. behelzende:

- A - dat de motieven voor de afwijzing van de fusie elke grond van waarheid missen en dientengevolge unaniem door de Landelijke Raad van de hand gewezen worden;
- B - dat alle door de EVC in het verleden genomen besluiten in volkomen zelfstandigheid, zonder inmenging van enige politieke organisatie tot stand zijn gekomen, waar bij geen enkele reden is om aan te nemen, dat hiervan in de toekomst zal worden afgeweken;
- C - dat het verwijt, gericht aan de EVC, dat in haar organisatie ondemocratische manoeuvres werden toegepast, elke grond mist en dat de democratie in de EVC iedere vergelijking, met die in andere organisaties glansrijk kan doorstaan.

De Landelijke Raad concludeert derhalve:

Dat het tot standkomen van een grotere eenheid in de vak-beweging, hetwelk op dit ogenblik als het grootste belang van

van de werknemers mag worden genoemd, ernstig belemmerd wordt door de houding van de NVV-hoofdbesturen-vergadering dat het streven van de EVC om op basis van het door NVV en EVC opgestelde en aanvaarde fusie-rapport deze grotere eenheid tot stand te brengen, enverkort doorgang zal vinden, waarbij de Landelijke Raad der EVC nogmaals haar bereidheid tot uitdrukking brengt om alle voorstellen, die kunnen bevorderen dat de beletselen op de weg naar de eenheid en liggende buiten het fusie-rapport opgeheven worden, in ernstige overweging te nemen en eventueel aan de leden van de EVC voor te leggen.

Het antwoord, dat het NVV bestuur hierop gaf, luidde: "Het laat de EVC of wat daar in de komende jaren van overblijft, links liggen."

De infiltratie van communisten in de besturen der bij de EVC aangesloten bedrijfsbonden werd intussen voortgezet. In een op 17 en 18 Januari 1948 gehouden vergadering van de Landelijke Raad van de EVC met de besturen van de EVC, tevens leden van de CPN, zouden volgens de oppositie in de EVC, de secretaris van de CPN, PAUL de GROOT en de voorzitter van de EVC, BEREND BLOKZIJL, orders hebben gekregen tot de "afslachting" van iedere EVC-bestuurder, die niet betrouwbaar voor hen was.

Hoewel dit feit én door de CPN én door de EVC werd ontkend, moest later worden toegegeven, dat de secretaris van de EVC, B. VERHEUL, op 8 Maart 1948 een vergadering had gehouden met bestuursleden van de EVC, tevens leden van de CPN.

Dit feit was voor de Landelijke Raad van de EVC aanleiding om vast te stellen dat dit:

"een overtreding inhoudt van onze organisatie-regelen" en in deze werd afkeuring uitgesproken over de handelwijze van de secretaris, waaruit deze dan ook "onder volledige erkenning, dat in deze door hem een "on-organisatorische daad was verricht" de consequentie trok door met ingang van 1 Mei 1948 "in overeenstemming met de gevoelens van "de Landelijke Raad van de EVC" zijn functie als secretaris ter beschikking te stellen. Hij bleef intussen lid van het Hoofdbestuur. Het bewijs van de z.g. cellenbouw door communistische bestuursleden van de EVC, althans door een van de communistische leden van het DB, was hiermede geleverd.

Teneinde verdere cellenbouw door communistische bestuursleden van de EVC te voorkomen, nam het bestuur van de Landelijke Bedrijfsorganisatie Transport, aangesloten bij de EVC in zijn vergadering van 20 Maart 1948 het besluit, waarin een voorstel tot uitdrukking wordt gebracht, behelzende:

"dat geen bijeenkomsten en vergaderingen mogen worden belegd van bestuursleden van de EVC, welke uitsluitend toegankelijk zijn voor de bestuurders, die deel uitmaken van een bepaalde politieke partij of andere organisaties buiten de EVC op straffe van onmiddellijk ontslag uit de functie van hem, die de vergadering of bijeenkomst heeft belegd

"belegd of deze hebben bijgewoond."

Deze gebeurtenissen vielen samen met een poging door het HB van de EVC ondernomen, om niet-communistische bestuursleden van de EVC te Rotterdam te vervangen door communisten.

Het optreden van de communisten in de EVC, vóór en ná het z.g. fusie-congres van de EVC, waarvan het hiervoor omschrevene het resultaat was, was voor de Rotterdamse kaderleden van de EVC - niet communisten - aanleiding om op een op 9 Maart 1948 gehouden vergadering een resolutie aan te nemen, waarin o.m. stelling wordt genomen tegen: "het drijven van de CPN binnen de EVC" waardoor "een verderfelijke moraal wordt gekweekt" en vastgesteld werd: "dat het grootste deel van de EVC-leiding haar volle medewerking aan de CPN-taktiek verleent."

De vergadering besloot op grond van deze conclusie: "Geen enkele bestuurswijziging of aanvulling op last van de landelijke leiding van de EVC te aanvaarden."

Het behoeft wel geen betoog, dat tegen de in deze resolutie tot uitdrukking gebrachte beweringen door de EVC-leiding krachtig stelling werd genomen en werden deze dan ook door haar met "kracht van de hand gewezen."

Opnieuw werd door de leiding van de EVC verklaard, dat:

- 1e - de EVC een onafhankelijke vakbeweging is;
- 2e - de leden van de EVC vrijgelaten worden in de keuze van hun partijlidmaatschap of kerkelijke organisatie;
- 3e - de besturen werden en worden gekozen uit en door de leden.

Dit alles maakte echter niet de minste indruk op de Rotterdamse kaderleden van de EVC, die dan ook als gevolg van de door de EVC, in vereniging met de CPN, gevoerde eenheidsfrontpolitiek op 30 Maart 1948 besloten zich van de EVC af te scheiden en hun werkzaamheden voort te zetten onder de naam van Onafhankelijke Vakbeweging (OVb).

Op het eerste landelijke congres van de OVb, gehouden op 16 en 17 October 1948 te Rotterdam, werd besloten de OVb te consolideren onder de naam van:

ONAFHANKELIJK VERBOND VAN BEDRIJFSORGANISATIES (OVb)

Het OVb stelt zich - en dit in tegenstelling met de EVC - op het anti-parlementaire standpunt, hetgeen tot uitdrukking wordt gebracht in de statuten, waarin wordt gezegd: "De samenwerking van de andere vakbonden met die van de werkgevers en met de Staat moet worden verworpen, daar dit een samenwerking is met de kapitalisten en de bourgeoisie. Doel en streven van het OVb is: één vakbond, welke alle Nederlandse arbeiders kan omvatten."

Op tegenspraak behoeft niet te worden gerekend, wanneer wordt beweerd, dat de leiding van de CPN tegen dit z.g. Trotskistische gevaar alarm sloeg en dat de leiding van de EVC de opdrachten, die zij van de CPN-leiding ontving, tracte uit te voeren.

In de December-resolutie 1948 van de CPN schrijft het PB met betrekking tot dit Trotskistische gevaar dan ook o.m. "Sinds de oorlog hebben de Trotskisten in ons land zich voornamelijk in de PvdA en in de vakbeweging genesteld, vanwaar zij hun ondermijningswerk in de arbeidersklasse verrichten. Zij steunen zich op het dagblad "Het Parool", op de "Vlanguroepen" de "Tribune-groep", groepen van de z.g. oud-illegalen en in de vakbeweging wroeten zij in de EVC en in het NVV....." "De gehele partij moet het gevaar van het Trotskistische "gewroet in het openbaar stelselmatig bestrijden."

Als trouwe leden van de CPN kondigde het HB van de EVC een aantal maatregelen aan, ter ontmaskering van de Trotskisten.

Op de eerste plaats verloochende het in de ontwerp-resolutie voor het 2e congres van de EVC, dat van 31 Augustus tot 3 September 1949 te Amsterdam werd gehouden, de hierboven aangehaalde z.g. onafhankelijkheidsverklaring van Maart 1948.

In verband met het feit, dat het optreden van de Trotskisten, de oorzaak is van het grootste ledenverlies dat de EVC leed, stelde het op de tweede plaats voor - nadat zij "de Trotskisten van de ECP, de Vlanguroep e.d." "als de principiele tegenstanders van elke vakorganisatie" heeft gebrandmerkt - "met de grootste beslistheid de strijd tegen hen aan te binden in die bonden, waarin zij nog "genesteld zijn."

Op grond van de overweging; "dat in de EVC de grootst "mogelijke vakverenigings-democratie in acht wordt genomen en streng wordt toegepast", stelde het HB aan het congres voor:

"om met beslistheid op te treden, teneinde de uitvoering van de richtlijnen (volledige instemming met het doel en de strijdwijze van de EVC, de in de actie gebleken "strijdvaardigheid, bekwaamheid en toewijding van hen, die tot het vervullen van een functie in de EVC geroepen werden) te verzekeren, zonder aanzien des persoons "of persoonlijke belangen, tegen bestuurders en functionarissen, die tot bureaucratisme zijn vervallen, die hun "plichten niet met volle inzet van hun krachten nakomen "en hun functie als "haan" in reformistische geest opvatten."

Dit voorstel stemt, wat uitvoering en doelstelling betreft, overeen met het besluit, dat op het congres van de CPN (Kerstma 1947) op voorstel van het PB werd genomen, waarbij het PB machtiging werd verleend, zonder de leden er in te kennen, tot royering, c.q. het verlenen van ontslag uit partij-functies over te gaan.

Het

Het voorstel van het HB der EVC vond zijn oorsprong in het feit, dat gebleken was: "dat bestuurders poogden stakingen tegen te houden of te remmen, zoals b.v. met leden van het HB van de EVC Transport in de Amsterdamse havenstaking, met die van de EVC-metaal bij de stakingen bij de NDSM en met die van de bouwvakken bij de stucadoors."

Deze clausule in de resolutie van de EVC betreffende de critiek op de leiding van de EVC Transport, vond haar oorsprong in de aanval, die de redactie van "De Waarheid" d.d. 23 Februari 1949 op de leiding van de EVC-Transport in het bijzonder op haar voorzitter, D. KLEINSMA, na afloop van de havenstaking 1949, had gedaan, door o.a. te beweren, dat bij de leiding van de EVC-Transport: "nog steeds beschimmelde anarchistische ideeën rondspookten, die dezelfde strekking hebben als reformisme".

De strijd, die tussen de voorzitter van de EVC, B. BLOKZIJL en de voorzitter van de EVC-Transport, D. KLEINSMA op het congres werd gevoerd, werd in het voordeel van laatstgenoemde beslist doordat hij met overgrote meerderheid van stemmen, als lid van het HB der EVC werd herkozen. Een felde strijd werd op dit congres ook nog gevoerd tussen de voorzitter van de EVC en het Hoofdbestuur van de Algemene Nederlandse Bond van Zeevarenden (ANBZ), welks hoofdbestuur een principiële oppositie voerde tegen het beleid van het HB van de EVC.

In een op het congres door het Hoofdbestuur van de ANBZ afgelegde verklaring wordt o.m. critiek uitgeoefend op de vakbondspolitiek van de leiding van de EVC: op het schenden der organisatie-democratie, terwijl tevens de "Stalinistische ketterjacht" met beslistheid werd afgewezen.

In de afgelegde verklaring wordt o.m. geconstateerd:

"Er dreigt een verdere versplintering van de EVC nu de meerderheid van het HB als de oorzaak voor de teruggang van het ledental, die leden meent aansprakelijk te kunnen stellen, die een andere politieke opvatting hebben en welke met uitzetting worden bedreigd."

Verder wordt in deze verklaring gezegd:

"De passage van de resolutie, waarin staat dat Trotskisten van de RCP worden geweerd is onaanvaardbaar en moet worden gebrandmerkt als CPN-politiek in de landelijke leiding der EVC."

De verklaring besluit dan ook met de mededeling dat:

"Indien het EVC-congres geen hoop geeft, dat een betere koers wordt gegarandeerd, de Bondsraad het HB van de ANBZ opdracht geeft, het al of niet aangesloten zijn bij de EVC aan haar leden voor te leggen."

Het resultaat van dit congres is geweest, dat in de ontwerp-resolutie talrijke wijzigingen zijn aangebracht en een nieuwe z.g. algemene resolutie tot stand is gekomen. Volgens werd de door het HB van de EVC toegestoken hand, door het bestuur van de ANBZ aanvaard, wat tot resultaat heeft gehad, dat ook een lid van de ANBZ in het HB van de EVC werd gekozen.

De EVC heeft, zoals hierboven is aangetoond, de politieke lijn, welke door de leiding van de CPN was uitgestippeld, zoveel dit in haar vermogen lag, gevolgd.

Die

Die politieke lijn werd o.m. aangegeven in de resolutie van het PB der CPN-December 1948-waarin de z.g. Eenheid van Actie wordt aanbevolen, ten doel hebbend de vorming van z.g. Actie-comité's in de bedrijven tot stand te brengen. Deze comité's hebben tot taak de actie van de z.g. Unie-bonden te doorkruisen.

Het PB der CPN bepleit in deze resolutie dan ook nogmaals de "absolute noodzakelijkheid, dat alle partijgenoten, die daarvoor in aanmerking komen, tot de vakorganisatie "moeten toetreden" en het geeft daarvoor de volgende richtlijnen aan:

"In de huidige situatie is het werk in het NVV het belangrijkste. De communisten hebben tot taak, hun mede-arbeiders in strijd te brengen voor hun belangen en van het verderfelijke van de politiek van de huidige leiding van het NVV te overtuigen, die geheel in dienst van Amerika is getreden en de regeringspolitiek van "Harder werken en buikriem dichtsnoeren" ten uitvoer legt "ten voordele van de fabelachtige winsten van het grootkapitaal."

Aan de partijgenoten, die in de EVC zijn georganiseerd, wordt door het PB opgedragen:

"hun medearbeiders in de vakorganisatie door hun overtuigingskracht en hun voorbeeld van de politieke inzichten van de partij te overtuigen en hun een communistische opvoeding te geven."

Ter toelichting op deze, door het PB gegeven opdracht, schrijft de vak-verenigings-specialist van de CPN-F.REUTER - in "Politiek en Cultuur" van Januari 1949 o.a.

"Het zou onjuist zijn, om uit het voorafgaande de conclusie te trekken, dat iedere communist persé lid zou moeten worden of zijn van het NVV, om dit werk te kunnen doen."

Waaruit dit werk moet bestaan, geeft hij aan door een uitspraak van Stalin te citeren, waarin deze verklaart: "De kracht van de sociaal-reformisten in de arbeidersbeweging bestaat niet slechts en zelfs niet in de eerste plaats daarin, dat zij de sociaal-democratische partij (dat is hier de PvdA aldus R.) tot hun beschikking hebben, doch in hoofdzaak daarin, dat zij steunen op de arbeiders-vakbonden. Men behoeft hun deze slechts te onthouden en dan hangen zij in de lucht."

Nadat het PB de strijd voor de fusie van de EVC met het NVV nodig acht, geeft het als de weg daartoe aan:

"de samenwerking der arbeiders in de bedrijven" waartoe als middel wordt aangegeven: "De comité's van actie in de bedrijven."

Deze comité's moeten worden beschouwd als een vorm van samenwerking van alle krachten, die bereid zijn een gemeenschappelijke strijd voor gemeenschappelijke eisen te voeren.

De vraag komt nu naar voren in hoeverre de CPN er in geslaagd is de gestelde taak te vervullen.

Na een periode van een bijna 30 jarige strijd tegen de vakbeweging in het algemeen en tegen het NVV in het

bijzonder

bijzonder, moest de secretaris van de CPN, PAUL de GROOT, op de Partijconferentie, gehouden te Amsterdam, op 23 en 24 December 1949, tot de conclusie komen:

"Wij kunnen het feit niet voorbij zien, dat de activiteit van onze partij onvoldoende is. Zij blijft achter bij de massa, zowel in activiteit als in strijdvaardigheid."

Daarnaast verklaarde hij:

"De Partij heeft leden verloren, de Waarheid heeft abon-
né's verloren."

Volgens nadere toelichting op de conferentie gedaan, was in Amsterdam alleen al het ledental teruggelopen van 18000 tot 13000, terwijl als gevolg van de artikelen, die in verband met de Stalin-herdenking in "De Waarheid" zijn verschenen, in Amsterdam alleen 300 abonné's hun abonnement op "De Waarheid" hebben opgezegd.

Ook oefende hij scherpe critiek uit op het beleid van de besturen der voornams te districten, waaronder die van Amsterdam, Rotterdam, den Haag en Zaandam, daar in deze districten "het partijleven onvoldoende is; er worden onvoldoende vergaderingen van de partij-afdelingen gehouden, de democratie wordt onvoldoende in acht genomen" en "er zijn districten, waar het werk in de bedrijven bijzonder zwak is. In vele afdelingen wordt het contact met de leden voornamelijk onderhouden door sub-penningmeesters".

Ten opzichte van het werk in de bedrijven verklaarde hij:

"Ook het werk in de bedrijven moet radicaal veranderen. Onze bedrijfsarbeiders kunnen belangrijker werk verrichten, dan b.v. bedrijfskranten verspreiden. Zij moeten zich meer concreet bezig houden met de vraagstukken van de partij in het bedrijf, het organiseren van de partij in het bedrijf en het werk in de vakbeweging en in de vredes-comité's."

Het ledenverlies noemde hij een "verontrustende toestand; waarvan, volgens hem, de oorzaak moet worden gezocht in de slechte organisatie van de partij."

Voor wat betreft het district Amsterdam der CPN verklaarde de districts-secretaris, N. LUIRINK, dat de leiding hiervan "er niet in geslaagd is de partij-politiek in de praktijk om te zetten." Hij verweet "sommige kameraden in de districts-leiding weinig te begrijpen van hun taak". De districts-bestuurder, Chr. SMIT, tegen wie deze aanval in het bijzonder was gericht, zei o.a.:

"dat er in het district tradities van reformistische-organisatie-opvattingen bestaan. Als oorzaak van het feit, dat de partij niet voldoende met de massa verbonden is, noemde hij de omstandigheid, dat de organisatie beklemd "zat in een schematische vorm."

Het is gewettigd de vraag te stellen of, in verband met het bovenstaande bewijzen te leveren zijn, die de uitgebrachte critiek wettigen.

Op de eerste plaats komt als bewijs voor de juistheid van de door Paul de Groot uitgebrachte critiek in aanmerking de ontwikkeling van de Nederlandse vakbeweging, die tot uitdrukking komt in de stijgende lijn, die de toename van het ledental vertoont.

Onderstaand

Onderstaand staatje geeft een overzicht van de groei van de vakbeweging sinds de bevrijding.

Vakcentralen	ledental 1.11.'45	ledental 1.1.'48	ledental 1.1.'49
NVV	207.916	330.900	365.400
KAB	163.901	251.500	268.900
CNV	87.000	131.600	147.500

Op 1 November 1949 was het ledental van het NVV gestegen tot 377.142, terwijl de KAB een ledental van 300.000 had. Het CNV telde op 1 October 1949 in totaal 153.071 leden.

Van de ontwikkeling van de plaatselijke vakcentrales te Amsterdam geeft het hier volgende staatje een beeld.

Namen	ledental 1.1.'40	ledental 1.1.'49	ledental 1.10.'49
ABB	49.058	35.037	37.486
KAB	8.590	11.092	11.770
CABB	8.787	7.344	7.819

De EVC daarentegen, wier hoogste aantal leden in de loop van haar bestaan 180.000 was, daalde, volgens eigen opgave tot 163.365 op 1 Januari 1949, waarvan door gemiddeld 134.000 leden contributie werd betaald.

Als de oorzaak hiervan werd door het EVC-bestuur opgegeven (Zie "Werkend Nederland" d.d. 11 Juni 1949)

"De administratie is nog altijd een zeer zwakke plek in de EVC. Enerzijds is dit een gevolg van het feit, dat het grootste deel van de kaderleden geen administratieve werkzaamheden verricht - anderzijds moet de oorzaak hiervan gezocht worden in de omstandigheid, dat velen de belangrijkheid van dit werk onvoldoende inzien."

De tactiek, welke door de EVC-leiding bij de aanwijzing van functionarissen wordt toegepast, n.l. dat niet de vraag of de candidaat voor een functie geschikt is, maar die of hij lid is van de CPN het doorslaggevende motief is voor een benoeming als kaderlid, heeft zich duidelijk gewroken.

De veronderstelling is echter gewettigd, dat het aantal leden van de EVC thans aanmerkelijk lager is en niet meer dan 100.000 bedraagt.

Hiermede is bewezen, dat de actie die door de EVC in samenwerking met de CPN tegen de vakbeweging in het algemeen is gevoerd en waarvan zij het slachtoffer had moeten worden, geen succes heeft opgeleverd. Integendeel, terwijl de Nederlandse vakcentrales, een ledental bereikten als nooit te voren, werd de EVC het slachtoffer van de door haar op bevel van de CPN gevoerde vakbewegingspolitiek.

Ben ander bewijs voor de steeds kleiner wordende invloedssfeer van de CPN sinds de bevrijding is de terugloop die de

B. 60050

UITGEBORI

~~XXXX~~
~~XXXX~~

V. RD.3 /

GEHEIM

Kon.Goedkeuring.

Naar aanleiding van Uw brief afd.Politie, Kab.A.41/49 d.d. 14 April 1949 moge ik Uwe Excellentie berichten, dat het mij bekend is, dat bij Uw Ministerie in behandeling zijn de aanvragen om Koninklijke goedkeuring op de statuten van de hieronder genoemde, bij de E.V.C. aangesloten organisaties, nl.:

- de Algemene Bond van Zeevaranden;
- de Algemene Bond van Werkers in de Hout- en Meubileringsindustrie;
- de Algemene Bond van Werkers in de Bouwnijverheid en
- de Bond van Werknemers in de Metaalnijverheid en aanverwante bedrijfstakken,

waarvan de zetels allen gevestigd zijn te Amsterdam.

Ik moge Uwe Excellentie verzoeken mij t.z.t. in kennis te willen doen stellen met de op bovengenoemde aanvragen genomen beslissing.

Indien door de E.V.C. of eventueel meerdere bij deze vakcentrale aangesloten organisaties aanvragen om Koninklijke goedkeuring op de statuten mochten worden ingediend, zal ik het zeer op prijs stellen indien U mij daarmee in kennis zoudt willen doen stellen alsmede mij ook de daarop genomen beslissing t.z.t. zoudt willen doen berichten.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
 ✓ Namens deze,
 Het plv.Hoofd,

Mr.Dr.J.Hazenberg.

Zijne Excellentie de Minister
 van Justitie,
 t.a.v. het Hoofd van het Bureau
 Kabinet der afdeling Politie,
 te 's-GRAVENHAGE.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Afdeling POLITIE
Bureau: Kabinet
No.: A. 41/49 Geheim.

's-GRAVENHAGE 14 APR. 1949

Bericht op brief van

Men wordt verzocht bij aanhaling van deze brief dagtekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

betreffende verdrag inzake vrijheid tot
) het oprichten van vakverenigingen en de
bescherming van het vakverenigingsrecht.

Vrijgao.
19 APR. 1949
AJD/60050

Hierbij heb ik de eer U HoogEdelGestrenge ter kennisneming aan te bieden afschrift van een schrijven van het Ministerie van Justitie, le Afdeling A, no. 2212, dd. 28 Maart 1949, betreffende bovenvermeld onderwerp, naar de inhoud waarvan ik moge verwijzen.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

Aan het Ministerie van Algemene Zaken,
Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's-GRAVENHAGE.

t.a.v. de heer J.G. CRABBENDAM.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

's-GRAVENHAGE, 28 Maart 1949.

1e Afdeling A

No. 2212.

Bericht op schrijven van: 7 Januari 1949.

Betreffende: Verdrag inzake vrijheid tot het oprichten van vakverenigingen en de bescherming van het vakverenigingsrecht.

Naar aanleiding van nevensvermeld schrijven heb ik de eer Uwe Excellentie het volgende mede te delen.

De vrijheid om vakverenigingen op te richten is hier te lande genoegzaam verzekerd door artikel 9 der Grondwet en door de wet van 22 April 1855 (Stbl. no.32), die de uitoefening van het recht van vereniging en vergadering nader regelt in het belang der openbare orde. Deze regeling laat enerzijds de oprichting van verenigingen geheel vrij, doch verbiedt anderzijds de vereniging strijdig met de openbare orde. De strafrechtelijke sanctie op deelneming aan een verboden vereniging is te vinden in artikel 140 van het Wetboek van Strafrecht, terwijl naar burgerlijk recht een verboden vereniging als rechtens niet bestaande valt te beschouwen. Een vereniging krijgt niet de hoedanigheid van rechtspersoon uit kracht van de oprichting zelve, maar ontleent deze hoedanigheid aan wettelijke, of, indien zij voor minder dan dertig jaar is aangegaan, aan Koninklijke erkenning. Deze laatste wordt alleen geweigerd, op gronden ontleend aan het algemeen belang. (Art. 7 der wet van 28 April 1855).

De administratieve practijk heeft ook wat de vakverenigingen aangaat aan de vrijzinnige bedoelingen van de wetgever van 1855 alle recht laten wedervaren. Zelden werd dan ook aan een vakvereniging de rechtspersoonlijkheid onthouden; dan was het na rijp beraad en op deugdelijke gronden. Ook artikel 10 der wet van 1855 heeft slechts spaarzaam toepassing gevonden; een frappant geval, waarin door het Openbaar Ministerie vervallenverklaring van de hoedanigheid van rechtspersoon is gevorderd en door de rechter is uitgesproken, levert de Bond van Minder Marinepersoneel op (zie N.J. 1934, blz. 117 en vlg. en blz. 561 en vlg.) Uit het voorgaande blijkt, dat, gelet op de vrijheden welke de vakverenigingen hier te lande reeds genieten, Nederland geen behoefte heeft aan een verdrag als onder no. 87 door de Internationale Arbeidsconferentie aanvaard werd ter uitdrukkelijke waarborging van die vrijheden. De overbodigheid op zich zelf zou echter geen reden zijn om het verdrag niet te bekrachtigen, indien althans mocht worden aangenomen, dat hierdoor de Overheid noch beroofd wordt van middelen, welke Haar op het oogenblik tegen niet-bonafide vakverenigingen ten dienste staan, noch Haar de gelegenheid wordt ontnomen om nadere regels te stellen. Het wil mij voorkomen dat de artikelen 7, 8 en 9 van het Verdrag in dit verband om nadere overweging vragen.

Artikel 8 behelst het belangrijke voorschrift, dat de werknemers bij de uitoefening van de rechten, welke hun bij het verdrag zijn toegekend, de wetten van het land hebben te eerbiedigen. Onder deze wetten vallen m.i. ook die ter bescherming van de openbare orde, zodat mitsdien door het verdrag geen inbreuk wordt gemaakt op de artikelen 2 en 3 der wet van 1855 of op de mogelijkheid van aanvulling van deze artikelen (b.v. ten aanzien van verenigingen waarin vreemdelingen een overwegende invloed uitoefenen). Onder de

- wetten -

Aan
Zijne Excellentie
de Minister van
Sociale Zaken.

wetten ter bescherming van de openbare orde kunnen voorts begrepen worden die, welke betrekking hebben op de staat van oorlog of van beleg, alsook bijzondere wettelijke maatregelen, die tegen ontrouwe bevolkingsgroepen zouden kunnen worden genomen. Het legaliteitsbeginsel moet uiteraard ook de artikelen 2-7 van het Verdrag beheersen. Dit blijkt m.i. reeds uit het voorbehoud, gemaakt in het tweede lid van artikel 8, hetwelk ik aldus versta, dat het legaliteitsprincipe niet mag worden gebezigd om de vrije ontplooiing van het vakverenigingswezen als zodanig bij wege van algemeen geldende maatregelen te belemmeren. Een en ander had in de memorie van toelichting minder summier uiteengezet kunnen zijn. Levert, zo gezien, de aanvaarding van artikel 8 geen bezwaar op, artikel 7 ontmoet wel enige bedenking. Het schijnt mij toe dat deze bepaling voor de toekomst onmogelijk maakt om aan vakverenigingen de rechtspersoonlijkheid te onthouden om redenen ontleend aan het algemeen belang. Het verdrag wil immers, dat iedere vakvereniging, die niet strijdig is met de landswetten, zal worden erkend als rechtspersoon. De uitspraak in de ontworpen memorie van toelichting (blz.4), dat de wet van 22 April 1855 (Staatsblad no. 32) tot regeling van het recht van vereniging en vergadering voor de verkrijging van rechtspersoonlijkheid noch voor het vergaderen door vakverenigingen bepalingen bevat strijdig met de inhoud van het verdrag dunkt mij dan ook in haar algemeenheid niet geheel juist. Intussen is het de vraag of de opgeworpen bedenking wel van zoveel gewicht is, dat hierom ratificatie van het verdrag achterwege zou moeten blijven, indien de bekrachtiging om andere redenen als zeer gewenst zou worden gezien. Immers, meestal zal de vereniging, waaraan men de rechtspersoonlijkheid wil onthouden, wegens strijd met de openbare orde rechtens als non-existent worden beschouwd, zodat men aan toepassing van art. 7 der wet van 1855 niet toekomt. De "andere redenen", waarvan zoeven sprake was, kan ik niet geheel overzien, maar ik ben geneigd mij te voegen naar de inzichten, welke Uwe Excellentie met betrekking tot de importantie van deze redenen koestert.

Het bepaalde bij artikel 9 vervult mij evenwel met zorg. Volgens deze bepaling wordt de vrijheid van de gewapende macht en de politie om zich in vakverenigingen aan te sluiten beheerst door de nationale wetgeving, echter met dien verstande, dat bekrachtiging van het verdrag niet beschouwd mag worden als aantasting van een reeds bestaande wet, rechterlijke uitspraak, gewoonte of overeenkomst, die aan de leden van de gewapende macht en de politie waarborgen toekent, welke bij dit verdrag zijn voorzien. Wil de bepaling zin hebben, dan moet ze naar mijn mening aldus worden verstaan, dat bestaande vrijheden niet meer mogen worden ingeperkt. Op het ogenblik genieten politie en militairen vrijheid om zich te verenigen, zij het, als ik goed ben ingelicht, dat militairen aan zekere restricties zijn onderworpen in het belang van de krijgstuicht. Na de bekrachtiging van het verdrag zou de Regering echter verdergaande beperkingen of zelfs een absoluut verbod om zich te verenigen, voor politie en militairen niet meer kunnen uitvaardigen. In de onzekere tijden, die wij beleven, lijkt het niet raadzaam zich in dit opzicht de handen te binden en het valt mij moeilijk om zodanige beperking van de bewegingsvrijheid te rijmen met de verantwoordelijkheid, die ik voor de politie draag. Alvorens mijn houding ten aanzien van het verdrag definitief te bepalen, zou ik het op prijs stellen te vernemen, welk standpunt onze ambtgenoot van Oorlog in deze inneemt.

Bij de gehouden beschouwingen heb ik niet over het hoofd gezien, dat de werknemers aan het verdrag zelf geen rechten kunnen ontleenen (zie artikel 1 en 11 van het Verdrag). Evenwel worden de geopperde bedenkingen bij mij niet opgeheven door de omstandigheid, dat, als gevolg van het gestelde in de vorige zin, de rechter de handelingen van de Overheid niet aan het verdrag zal mogen toetsen. De politieke en morele gebondenheid aan het verdrag blijft bestaan en de Regering, die zou pogen zich er aan te onttrekken, zal zich tegen het verwijt van rechtsschennis hebben te verweren.

De Minister van Justitie,
(w.g.) onleesbaar.

Voor eensluidend afschrift,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

/s/ (Mr. J.P.G. Goossen)

19 OCT. 1948

ACD/47807

KORT VERSLAG van de op Donderdag, 14 October 1948, in een der zaken van het Volksgebouw te 's-Gravenhage, gehouden openbare vergadering van de Centrale Vereniging voor de Markt-, Straat- en Rivierhandel.

Aanwezig waren ongeveer 35 bezoekers (zaalcapaciteit ongeveer 250 personen).

Omstreeks 20.15 uur werd de vergadering geopend en werd het woord verleend aan de voorzitter van de afdeling 's-Gravenhage, de heer:

Lion BLOK, geboren te Amsterdam, 15 Juni 1904, van beroep schoenwinkelier, wonende Hobbemaplein 60 te 's-Gravenhage.

Deze spreker sprak zijn teleurstelling uit over het geringe aantal bezoekers. Een groot aantal markt- en straatkooplieden, aldus spreker, schijnt nog niet voldoende te beseffen, dat hun belangen door onze vereniging het best kunnen worden behartigd, als zij zelf meer belangstelling voor het werk van onze vereniging tonen. Door onze vereniging is al zeer veel voor de haven-, markt- en straatkooplieden bereikt en wij kunnen verzekeren, dat wij steeds op de bres staan om nog meer te bereiken.

Een groot succes werd door ons behaald door de onderhandelingen met de Wethouder VAN DEN OEVER over het verlenen van ventvergunningen aan kooplieden, die voor de bezetting in het bezit waren van een dergelijke vergunning, doch aan wie deze na de bevrijding werd geweigerd, omdat zij niet behoorden tot de invaliden of de ouden van dagen.

Wij hebben tenslotte bereikt, dank zij de gewaardeerde medewerking van genoemde Wethouder, dat aan al deze kooplieden een nieuwe ventvergunning werd verstrekt, zij het dan in bepaalde gevallen een voorlopige.

Verder hebben wij zeer veel weten te bereiken voor de ijsventers, die aanvankelijk geheel op provisiebasis werkten, doch die thans door onze bemoeiingen een behoorlijk garantieloon hebben en voorts het voordeel genieten van een aantal sociale voorzieningen.

In verband hiermede is het komisch, dat de E.V.C. thans suggereert, dat zij deze verbeteringen heeft bewerkstelligd, terwijl het in werkelijkheid zo is, dat deze E.V.C. in het geheel niets voor de ijsventers heeft gedaan. Dit weten de ijsverkopers wel en zij zijn gelukkig wel zo verstandig om zich niet voor het karretje van de E.V.C. te laten spannen.

Wij zijn voorts actief om gedaan te krijgen, dat aan de Westduinweg een markt zal worden gevestigd en dat het gemeentebestuur te Voorburg goedkeuring verleent om in die gemeente een ochtendmarkt te houden.

Ook proberen wij gedaan te krijgen, dat het verbod om in bepaalde straten te venten wordt opgeheven en dank zij onze bemoeiingen zijn wij thans zover, dat de Hoofdcommissaris van Politie aan het gemeentebestuur heeft geadviseerd om, bij wijze van proef, bedoeld verbod voorlopig voor een jaar op te heffen.

Ook trachten wij te voorkomen, dat de boekverkopers op de Grote Markt worden benadeeld. Men heeft namelijk plannen om de markt aldaar op te heffen in verband met bepaalde verkeersmaatregelen."

Met een oproeping aan de kooplieden om de vereniging te steunen en te versterken, besloot spreker zijn rede.

Vervolgens werd het woord gevoerd door de algemeen secretaris-

taris van genoemde vereniging, de heer N.A.VAN DEN HOVEN,
wonende te Utrecht en kantoorhoudende aan de Rijnlaan 101
bis aldaar.

Deze spreker besprak een aantal maatregelen van alge-
meen organisatorische aard.

Hij sprak voorts zijn teleurstelling uit over het feit,
dat de straatkooplieden in vele gevallen nog niet als bona-
fide kooplieden worden beschouwd en dat de winkeliers de
straatkooplieden over het algemeen zien als hun natuurlijke
vijanden. Ook de houding van verschillende gemeentebesturen
ten opzichte van onze belangen, laat in vele gevallen te wen-
sen over, aldus spreker.

Na de hierna gehouden pauze werd aan de bezoekers gele-
genheid gegeven om vragen te stellen, waarvan door enige be-
zoekers gebruik werd gemaakt.

Na beantwoording van deze vragen werd de vergadering
omstreeks 22.30 uur gesloten.

Verzonden op 15 oktober 1948

aan: Ministerie van Algemene Zaken.

UITTREKSEL

Voor OD 1079 Naam Nederlandse Vakbeweging (Algemeen).

Origineel in OD 349 Naam Maandrapporten Limburg.

Volgnr. Ag.nr. 43407 Aard van het stuk Maandrapport over Juli 1948.

Afz. Heerlen. Datum 5.8.48.

Op 16 Juli 1948 deden zich moeilijkheden voor op de mijn O.N.II te Schaesberg bij de zgn. groepsindeling. Pijler 47 in deze mijn kwam voor dit zgn. proefwerk in aanmerking. De pijlerbezetting wenste dit groepsaancoord niet en legde uit protest het werk neer. Ook Zaterdag 17 Juli 1948 weigerde men te werken in deze pijler. Maandagmiddag, 19 Juli 1948 verklaarden de meeste mijnwerkers zich solidair en er brak een wilde staking uit, welke doorging tegen de wil van de Hoofdbesturen van de Vakunie. De A.B.W.M. nam een tweeslachtige houding aan. De communisten zagen een kans en verscheen op het terrein van de strijd en wél in de persoon van het Kamerlid HERMANS en de communist-propagandist NACHTEGAAL. Zij zegden de stakers steun toe en stelden het verraad van de Hoofdbesturen aan de kaak. Zij toonden zich vooral zeer gebelgd over het feit, dat de R.K.M.B., de Prot. Christ. Bond en de A.N.M.B. hun stakingskassen gesloten hielden. Zij zagen het conflict het liefst uitgroeien tot een algemeen mijnconflict. Het dagblad "De Waarheid" zorgde voor het nodige commentaar. De E.V.C. stuurde een sympathie-telegram. Werd in eerste instantie gedacht aan een communistische rel, bij nader bezien bleek de staking een gevolg van de vaste wil der mijnwerkers om het zgn. jaagsysteem nimmer meer te aanvaarden en zich kost wat kost tegen invoering daarvan te verzetten. De Hoofdbesturen der verscheidene vakbonden alsmede de beheerder der mijnen hebben hiermede niet voldoende rekening gehouden, alhoewel zij behoorlijk op de hoogte waren. Op de Besturenconferentie van de R.K.M.B. op 11 Juli 1948 werd in het kader van het groepsaancoord o.m. uitdrukkelijk naar voren gebracht, dat het Beheer met de Beheerder moest en zou verdwijnen.

Productieverhoging door pijleraancoord met groepsindeling, benevens extra-beloning, of door middel van tewerkstelling van buitenlandse werkkrachten, onverschillig of het Italianen of Polen zijn, wijzen de mijnwerkers van de hand. Dit is een zaak, waarmede rekening gehouden dient te worden, anders gaan wij een mijnconflict tegemoet. Er zijn te veel georganiseerde mijnwerkers, die het vertrouwen beginnen te verliezen in hun vakbonden. In Schaesberg waren ook ongeveer 400 leden van de R.K. Mijnwerkersbond, en nog niet te spreken van de leden, die aangesloten waren bij de andere Vakuniebonden.

De Hoofdbesturen, de ondernemingsraad en de ringleiding op de O.N.-mijnen hebben de wilde staking niet kunnen verhinderen. Zij is in strijd met de bedrijfsorganisatie, een slag in het gezicht van de Vakunie en men mag gerust concluderen, dat de in deze Unie verbonden organisaties hun leden niet meer voldoende in handen hebben.

Dit

Uitgetrokken door Afd./Sectie Datum

Op aanwijzing van

UITTREKSEL

Voor Naam

Origineel in Naam

Volgnr. Ag.nr. Aard van het stuk

..... Afz. Datum

Dit is een gevaarlijk verschijnsel. De mijnwerkers voelen zich in het algemeen sterk en zij weten dat land en industrie hen nodig hebben. Zij wensen geen invoering meer van voor-oorlogse methodes. In de boezem van de R.K.M.B. zijn reeds meningsverschillen geweest, die geleid hebben tot ontslag van het Hoofdbestuurslid Stenzel. Tot slot moog ik er nog eenmaal op wijzen, dat er met betrekking tot deze kwestie zeer voorzichtig moet worden gelaveerd. Dr. Jft Een de zaak op de Spits, dan is m.a.o. een conflict onvermijdelijk. Er is thans een voorlopige overeenstemming bereikt, doch vertrouwen is er nog niet onder de mijnwerkers. Zij staan zeer argwanend tegenover de overeenkomsten-besprekingen tussen Dr. Groothoff en de leiding van de Vakunie. De A.B.W.M. heeft voorstellen ingediend bij de M.I.R., betreffende nieuwe arbeidsvoorwaarden, luidende als volgt:

- 1) Het invoeren van de 40-urige werkweek, ingaande op 1 Januari 1949, met dien verstande, dat, zolang een productie van 12 miljoen ton per jaar niet is bereikt, een 46-urige werkweek wordt gemaakt, waarvan 6 uur als overwerk wordt betaald;
- 2) ter voorkoming van willekeurige verzuim-invoering van een aanwezigheidspremie van 10 gulden per maand;
- 3) omzetting van de productie-toeslag in vast loon met een basis-loon voor de bouwers in tijdloon van f. 11,50;
- 4) gratis verstrekking van bedrijfskleding voor het personeel (Max. 2 stel per jaar, schoenen inbegrepen);
- 5) Vrij vervoer van alle arbeiders;
- 6) Verbetering der bovengronde lonen volgens het voorstel der 4 Vakbonden, hetwelk op het oogenblik nog hangende is bij het College van Rijksbestuurders;
- 7) Invoering ongenoegepronie voor de middag- en nachtdienst van resp. 6 en 8 pct.;
- 8) Verstreking van meer spek, vet en oeren.

Over het tewerkstellen van vreemdelingen in het algemeen in het mijnbedrijf is de Bond niet te spreken, zodat de Bond een actie op touw zal gaan zetten, teneinde te voorkomen, dat men Italianen, welke geschikt zouden zijn voor het mijnbedrijf, hier naar Nederland zal laten komen (Zoals bekend uit de pers bestaan er plannen, om enige duizenden Italianen aan te werven voor het mijnbedrijf).

Op 11 Juli 1948 hield de Algemene Nederlands Mijnwerkersbond (Moderne Vakbeweging) te Heerlen een besturenconferentie, waarin behandeld werd de invoering van het pijleraccorde met groepsindeling en de extra-beloning door het mijnbeheer. Het slot van deze conferentie was, dat aan het Hoofdbestuur werd opgedragen, zich met alle gewettigde middelen te

Uitgetrokken door Afd./Sectie Datum

Op aanwijzing van

UITTREKSEL

Voor Naam

Origineel in Naam

Volgnr. Ag.nr. Aard van het stuk

..... Afz. Datum

te blijven verzetten tegen het nieuw ingevoerde accoord-systeem, zolang er niet voldoende waarborgen zijn, dat de door de arbeiders gevreesde gevaren worden voorkomen.

Op dezelfde datum werd eveneens door de R.A.M'jnwerkersbond te Haarlem een Besturenconferentie gehouden. Ook op deze Conferentie vond een bespreking plaats over de nieuwe groepsindeling in de pijlers met extra-beloning. Het ging tijdens deze vergadering vrij ruwtoe en men kon de verbittering constateren, welke er heerst onder de mijnwerkers als gevolg van het invoeren van het zgn. jaagsysteem. De afgevaardigden adviseerden het Hoofdbestuur met alle ten dienste staande middelen en met de grootst mogelijke voortvarenheid en kracht er naar te streven het standpunt van de Nederlandse R.A. M'jnwerkersbond ten aanzien van dit systeem zo volledig mogelijk tot geldig te brengen. De Algemene Nederlandse M'jnwerkersbond (Mod. Vakbeweging) heeft, evenals de A.B.N.M. voorstellen tot verbeterde arbeidsvoorwaarden ingediend bij de M.I.R.

Deze voorstellen zijn:

- 1) Invoering van de 5-daagse werkweek vanaf 1 Januari 1949, voorlopig met behoud van hetzelfde aantal productieve werkuren per week als thans het geval is;
- 2) Gratis vervoer naar en van het werk bij een afstand van tenminste 3 KM. van de woonplaats naar het werkkantoor;
- 3) Gratis verstrekken, wassen en herstellen van werkkleding;
- 4) Bij 'nd'entreding van gehuwde arbeiders, welke elders hun woonplaats in Nederland hebben, gelden de hier volgende voorwaarden:
 - 1) Vergoeding door het M'jnbedrijf voor het te betalen kostgeld;
 - 2) a) Om de 14 dagen 1 dag betaald verlof;
 - b) plus re'ageld om het weekend in het gezin door te brengen.
- 5) Alle ondergrondse arbeiders hebben per jaar recht op 3 vrije reizen per spoor.
- 6) Het recht op betaald verlof gaat in na 3 maanden diensttijd.

Uitgetrokken door **H.d.G.** Afd./Sectie **ACD 4b.** Datum **3.2.49.**

Op aanwijzing van

WGS. No.: 081079
DRY.: M. B. B. B.
DATUM: 28-6-'48
PAR.: _____

081079

De vakbeweging groeit

Het totaal ledental van de vakorganisaties in ons land, verenigd in de 4 vakcentrales, bedroeg op 1 Jan. 1948 890.400 tegen 813.700 op 1 Jan. 1947 en 681.700 op 1 Jan. 1946. Het N.V.V. steeg in twee jaar van 242.600 tot 330.800 leden, de K.A.B. van 182.800 tot 251.400 leden, het C.N.V. van 94.000 tot 131.000 leden en de E.V.C. van 162.200 tot 176.900 leden. De organisaties, niet bij een centrale aangesloten, telden op 1 Jan. 1948 123.300 en op 1 Jan. 1947 146.900 leden. Nadien zijn bij het C.B.S. geen ledentallen opgegeven. Ook niet van de nieuw opgerichte Ned. Vakcentrale. Vóór de oorlog (1 Jan. 1940) waren in ons land totaal 809.300 werknemers georganiseerd.